

ΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθου».
Διευθυνταὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματισμῶν καὶ γιγνομένουσιν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΣΤΗΣ, (μετὰ εἰκόνος), μυθιστορία Ἐρνέστου Δουβί, μετάφρασις Τονυ.
— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά (Συνέχεια). — ΤΕ-
ΘΑΜΜΟΙ ΝΟΙ ΖΩΝΤΕΣ, διήγημα ELIE BERTHET.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτία

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἢ τὰς ἐπιταγὰς 6
Ἐν τῷ ἑξακτορικῷ φρ. χρεώσ. 10. Ἐν Ἑρμούπολει
φ. ΓΑΛΑ προγεγραμμένα λεπτά 20.

Οὐδὲ λέξις, ὁ Ἀδριανὸς εἶνε ἐκεῖ. (Σελ. 418).

ΤΟΙΣ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Β' ἔτους τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλου τοῦ Γ' ἔτους ἀρξόμεθα δημοσιεύοντες τὰ ἐξῆς ἐκλεκτὰ ἔργα:

- ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ: ΔΕΩΝ ΔΕΩΝΗΣ νεωτάτη μετάφρασις I. Ἰσιδωρίδου Σκυλλίσου.
- ERNEST DUBREUIL: ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρασις Σ. Τ.
- ΕΔΓΑΡΔΟΥ ΠΟΥ: Ο ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ, μετάφρασις Ἐμμανουὴλ Ροῖδου.
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ: Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μετάφρασις Δημ.
- ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ: ΖΥΖΥΓΟΙ ΕΚΔΙΚΗΕΙΣ, διήγημα ἐκ τῶν ὠραιότερων τοῦ μεγάλου συγγραφέως.

Ὅσοι τῶν κυρίων συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Γ' ἔτος, παρακαλοῦνται, ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, — συμφώνως τῇ ὀπισθεν δημοσιευομένῃ Ἀγγελίᾳ ἡμῶν — καθόσον διακόπτεται ὀριστικῶς ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσονταίς καὶ νοσηρῶς ἐστὶν ἡμεῖς.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΛΑΒΕ

[Συνέχεια ἐκ προηγούμενου φύλλου.]

ΣΤ'

Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης εἶπε τὴν ἀλήθειαν. Ἡ ἐκίχης παρεσκευάζετο.

Ἀφ' οὗτου ἐξήλθε τῆς φυλακῆς, οὐδὲν ἄλλο ἐσκέπτετο εἰμὴ νὰ πληξῆ τὸν φονέα τῆς θυγατρὸς του. Πῶς; Κατ' ἀρχάς, οὐδὲν σαφές, οὐδὲν βεβαιότικόν τῷ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν. Κατόπι βλέπων τὴν κυρίαν Σαραμί, νῆαν ὄραϊαν μὴ εὐτυχῆ, ἔσχε τὴν καταχθόνιον ἰδέαν νὰ τὴν ὠθήσῃ ν' ἀπατήσῃ τὸν σύζυγόν της, ἵνα οὕτω καταστρέψῃ τὴν εὐτυχίαν αὐτοῦ. Κατὰ τύχην συνήντησε τὸν Ῥαούλ Ῥιβέιρα. Χάρις εἰς αὐτόν, ὁ νεανίας αὐτὸς δὲν ἀπέθικε, καί, γενόμενος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὄργανου, ὅπερ ὑπέθετεν εὐπειθές, ἐξυπηρετεῖ τοὺς σκοπούς του.

Κατ' ἐκείνην ἔτι τὴν στιγμήν, δὲν ἐγένωσκε πῶς θὰ ἐπεράτου τὴν ὑπ' αὐτοῦ δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν, πῶς θὰ ἀπεκάλυπτεν εἰς τὸν Σαραμί ὅτι ἡ σύζυγός του εἶχεν ἐραστήν, πῶς, γνωστοποιῶν αὐτῷ τοῦτο, θὰ διεφύλαττε τὴν Ἰουλιέττην καὶ τὸν Ῥαούλ τῶν συνεπειῶν τῆς καταγγελίας του, καὶ θὰ ἔσωζε τὴν εὐτυχίαν αὐτῶν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀβεβαιότητων τούτων, ἤκουσε τὴν συνδιαλέξιν τῆς Ἰουλιέττης μετὰ τοῦ Σαραμί, καὶ κατόπι ἐμαθεν ἀπὸ τὸν Ῥαούλ ὅτι ὁ ἀνακριτὴς τὸν ἐζήτηι. Παραφύλαξε τότε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἵνα συναντήσῃ τὸν Σαραμί.

Ἡ τύχη θαυμασῶς ἐβοήθει αὐτόν. Ὁ Σαραμί ἐφάνη διαχυτικός, καὶ Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης, ὁ ἀσπονδότερος αὐτοῦ ἐχθρός, ἔχαιρε τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτοῦ.

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν, ὁ ἐπαίτης εἶπεν εἰς τὸν Ῥαούλ:

— Πρόσεχε, ὁ Σαραμί συνέλαβεν ὑπονοίας. Παραφυλάττει τὴν σύζυγόν του.

— Ὑπονοίας! ἀνέκραξεν ὁ νεανίας ὠχρῶν.

— ὦ! μὴ ταράττεσαι, σὰς φυλάττω. Τὴν εἶδες προχθές. Θὰ σὰς κατελάμβανεν αἰφνης, ἀλλὰ σὲ εἰδοποίησα ἐγκαίρως διὰ νὰ φύγῃς. Ἦδη, ἂν ἔχῃς πίστιν εἰς ἐμέ, δὲν θὰ ἐπισκεφθῇς τὴν νύκτα τὴν ἐρωμένην σου ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Πήγαινε ἐκεῖ τὴν ἡμέραν. Εἶναι εὐκολόν νὰ τὴν ἴδῃς μόνην καὶ νὰ συνδιαλεχθῆτε. Ὑποχρέωσέ τὴν νὰ δραπετεύσῃ!

— Νὰ τὴν ὑποχρέωσω νὰ δραπετεύσῃ!

— Βεβαίως. Εἰς αὐτὸ τὸ συμπέρασμα θὰ φθάσητε. Νομίζεις ὅτι θὰ δυνηθῆτε νὰ ἀποκρύψητε ἐπὶ πολὺ τοὺς ἔρωτάς σας; Δὲν θὰ το κατωρθώσετε. Πρέπει νὰ φύγετε.

— Καὶ νὰ μεταβῶμεν ποῦ;

— Ὅπου θέλετε. Εἰς τὴν Ἰταλίαν, εἰς τὴν Ἑλβετίαν! . .

— Οὐδέποτε θὰ συναντήσῃ ἡ Ἰουλιέττη.

— Δὲν σε ἀγαπᾷ;

— Ἀλλὰ νὰ καταστρέψῃ τὸ μέλλον της, τὴν τιμὴν της!

— Ποσῶς. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας, ὁ δικαστὴς θὰ πληγῇ ὑπ' ἀσφαλοῦς χειρὸς, καὶ τότε θὰ εἴσθε ἐλευθεροὶ νὰ νυμφευθῆτε.

— Θὰ τὸν φονεύτῃς;

— Τί σε ἐνδιαφέρει!

— Δὲν θέλω νὰ εἶμαι συνένοχός σου.

— Δὲν θὰ εἶσαι συνένοχός μου. Ὁ ἀνθρώπος οὗτος μοὶ ἀνήκει, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὸν μεταχειρισθῶ ὅπως θέλω. Σὲ προειδοποιῶ ἵνα μοὶ ἀρήσης ἐλεύθερον τὸ σταδίον.

Ὁ Ῥαούλ ἐφοβήθη ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους τοῦ Ἰωάννου. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀρίστο ἐν τῇ μέθῃ τοῦ ἔρωτός του, μὴ φροντίζων διὰ τὰ περαιτέρω. Οὐδόλως ἐσκέφθη τὰς συνεπείας τῆς σχέσεώς του ταύτης, ἧς ἐλησμόνησε τὴν ἀρχὴν. Καὶ ἰδοὺ ἡ καταγίγῃς ἐξεραγνυτο. Ἐπρεπε νὰ φύγῃ μετὰ τῆς Ἰουλιέττης, νὰ ὑποχρέωσῃ αὐτὴν νὰ καταστήσῃ φανεράν τὴν παραβίασιν τῶν καθήκοντων της καὶ πάντα ταῦτα ἵνα ἀφήσῃ εἰς τὸν ἐπαίτην τὴν ἐλευθερίαν νὰ διαπραξῇ φρικῶδες ἐγκλήματα.

— Ἰωάννη! Ἰωάννη! ἀνέκραξε, παραιτήσου τῆς ἐκδικησεώς σου.

Ὁ ἐπαίτης τὸν ἠτένισε δι' εἰρωνικοῦ καὶ διαπεραστικοῦ βλέμματος.

— Εἶσαι παράφρων; Νὰ παραιτηθῶ τῆς τιμωρίας τοῦ φονέως τῆς θυγατρὸς μου! Ἀλλὰ δὲν συλλογίζεσαι λοιπὸν τί ὑπέστην;

— Ἡ Ἰουλιέττη ὅμως εἶναι ἀθῶα.

— Τὴν Ἰουλιέττην τὴν σώζω καὶ τὴν καθιστῶ εὐτυχῆ, ἀφοῦ τῇ παρέχω τὸ ἀνεπίστον μέσον νὰ γείνη σύζυγός σου. Δὲν ἐγνώριζες ὅτι ἡμέραν τινα θὰ ἐζήτησαν ἀπὸ σὲ νὰ φύγῃς. Δὲν σοὶ το εἶπον, ἀφοῦ σὲ ἔσωσα τοῦ θανάτου; Ἠγνώεις τοὺς σκοπούς μου;

— Εἶναι φοβεροί.

— Ἀποτελοῦσι δικαίαν ἀνταπόδοσιν.

Ἐν τίνι δικαίωματι τοὺς ἐπικρίνεις;

— Θὰ ἐμποδίσω τὸν φόνον αὐτόν.

— Ἐλα δά! Θὰ με ἐμποδίσῃς καὶ νὰ τὸν παραδώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην; Θέλεις νὰ τὸν καταγγείλω; Ἐστῶ· ἀλλὰ τότε θὰ ἴδῃς ἀτιμαζόμενον τὸ ὄνομα τῆς ἐρωμένης σου. Καλλίον φύγε μετ' αὐτῆς, καὶ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ μάθῃς ὅτι ὁ σύζυγός της ἀπέθανε μυστηριωδῶς, θὰ τὴν νυμφευθῇς. Ἄλλως τε, γνωρίζεις ἂν ἐκείνη δὲν ἐπιθυμῇ νὰ φύγῃ; Ὅταν θὰ τῇ προτείνῃς νὰ τὴν ἀποσπάσῃς ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις τῇ προξενεῖ φαίην, θὰ τὴν καταστήσῃς εὐτυχῆ.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐνεποίησαν ζωηρὰν ἐντύπωσιν τῷ Ῥαούλ.

— Ἀλλὰ διὰ νὰ φύγῶ χρειάζονται χρήματα, καὶ δὲν ἔχω.

— Ἡ Ἰουλιέττη δὲν εἶναι πλουσία;

— Νὰ ζῶ λοιπὸν δαπάναις αὐτῆς;

— Ἐχω οἰκονομίαν τινα, αἰτινες σοὶ ἀνήκουσιν. Ἐμπρός, ἀποφάσισον. Μὴ θελήσῃς νὰ ἐμποδίσῃς ἀπορακισθεῖσαν ἐκδικήσιν. Τὸ πεπρωμένον ἐξέφερε τὴν ἀποφασίν σου· θὰ κατεστρέφετο ἂν ἤθελες νὰ ἀντίστης αὐτῷ. Οὐδὲν πλέον δύναται νὰ σώσῃ τὸν ἀνθρώπον ἐκείνον.

Ὁ Ῥαούλ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπάντησε. Τὴν ἐπιούσαν εἶδε τὴν Ἰουλιέττην.

Εὗρεν αὐτὴν ἐν ἀπεριγράπτῳ θλίψει. Ὁ σύζυγός της ἐζήτησεν ἐκ νέου νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις κατήγγειλεν αὐτὸν ὡς ἔνοχον τοῦ φόνου τῆς Σαραμίας. Ἐπειδὴ δὲ δὲν κατενόησε τὴν ἀντίστασιν αὐτῆς, ἐν τῷ παροξυσμῷ τῆς βίας ὀργῆς του, τὴν ὕβρισε καὶ τὴν ἠπειλήσεν.

Θὰ ἔφθκνεν ἴσως μέχρι τῶν ἐσχάτων βιαιοτήτων, ἂν μὴ ἡ αἰρνιδία εἰσόδος τοῦ υἱοῦ τοῦ Αδαμανοῦ, ὅστις οὐδὲν ἐγένωσκεν ἐκ τοῦ ἐκτυλισσομένου δραματός, ἠμπόδιζεν αὐτόν.

Τὴν σκηνὴν ταύτην διηγῆθη εἰς τὸν ἐραστήν της, καὶ προσέθηκε:

— Δὲν ἀμφιβάλω ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ φέρεται πρὸς με διὰ τοῦ μάλλον βαρβάρου τρόπου.

— Δὲν ὑπάρχει μέσον νὰ ἀποφύγῃς;

— Κάνέν, ἐκτός ἂν τὸν ἀπειλήσω ὅτι θὰ τὸν παραδώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην. Ἀλλ' ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ θὰ τὸν συγκρατήσῃ; Εἶναι ἀμφίβολον διότι γνωρίζει ὅτι δὲν θὰ τὸν καταγγείλω.

— Ὑπάρχει ἴσως ἄλλο μέσον.

— Ποῖον;

— Ἡ φυγὴ!

— Τὸ ἐσκέφθη ἤδη! ἀπάντησεν ἀφελῶς ἡ Ἰουλιέττη. Καί, ἐπειδὴ ὁ Ῥαούλ τὴν ἠτένιζεν ἐκπληκτός, ὑπέλαθεν:

— Ἐσκέφθη πολλοὺ φίλε μου, περὶ τῆς θέσεώς μου. Εἶναι φοβερά, καὶ δὲν θὰ δυνηθῶ ἐπὶ πλέον νὰ τὴν ὑποφέρω. Ἀφ' οὗτου τὸ μυστικόν τοῦ ἀνθρώπου τούτου μοὶ εἶνε γνωστόν, καὶ δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἀμφιβάλω περὶ τοῦ ἐγκλήματός του, κατέστη δι' ἐμέ ἀντικείμενον φαίης. Νὰ ζῶ μετ' αὐτοῦ, εἶναι κόλασις νὰ φαίνωμαι εὐπρόσωπος, μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν βλέπω ὀργιζόμενον, καὶ νὰ ἀνθίσταμαι εἰς τὰς ὀρέξεις του, εἶνε ἀγὼν ὑπέτερος τοῦ θάρρους μου. Ὅχι, δὲν δύναμαι πλέον νὰ μένω πλησίον του! Λοιπὸν, ἂν με ἀγαπᾷς, Ῥαούλ, ἂν ἡ πρὸς με ἐμπιστοσύνη σου εἶναι ἴση πρὸς ἐκείνην, ἣν μοὶ ἐνέπνευσε, ἂν ὁ ἔρωτός σου εἶναι ὅσον ὁ ἰδικός μου μέγας, δός μοι τὴν ζωὴν σου, σὺ δίδω τὴν ἰδικήν μου. Θεωροῦσα ἐμαυτὴν ἐλευθεραν καὶ ἀπαλλαγείσαν τῶν πρὸς αὐτόν ὑποσχέσεών μου ἐνεκα τοῦ ἀσχοῦ αὐτοῦ, θὰ ἀφιερωθῶ πρὸς σὲ ὀλοφύχως. Θὰ ζήσωμεν ἀγνωστοί, μακρὰν τοῦ τόπου τούτου. Θὰ εἶσαι δι' ἐμέ ὁ μόνος νόμιμος σύζυγός, καὶ θὰ εἶμαι διὰ σὲ πιστὴ σύζυγός. Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ κηρύξωμεν δημοσίᾳ τὸν ὄρκον, τὸν ὅποιον ὠμώσαμεν ἐνώπιόν τοῦ Θεοῦ. Ῥαούλ, θέλεις νὰ με ἀκολουθήσῃς;

Τοὺς λόγους ταύτους προέφερε διὰ φωνῆς εὐσταθοῦς.

Ὁ Ῥαούλ, τὸν ὅποιον αἱ διαταγαὶ τοῦ Ἰωάννου εἶχον πληρώσει τρόμου καὶ ἀγωνίας, ἠσθάνθη ἐαυτὸν ἀνακουφισθέντα. Ἡ Ἰουλιέττη τὸν προσελάμβανεν εἰς τὰς σκέψεις της, τὰς ὁποίας δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκφράσῃ αὐτῇ.

Ὁ Ἰωάννης εἶχε δίκαιον, ἐσκέφθη τὸ πεπρωμένον ἐκφέρει τὴν ἀπόφασίν του.

Καὶ γουπετήσας πρὸ τῆς Ἰουλιέττης εἶπε μετὰ τρυφερότητος :

— Ὀλοκληρὸς ἡ ζωὴ μου σοὶ ἀνήκει δύνῃσαι νὰ διαθέσῃς αὐτὴν ὡς θέλεις. Πανταχοῦ θὰ σε ἀκολουθήσω. Μέχρι θανάτου θὰ σοὶ εἶμαι πιστός.

Ἡ Ἰουλιέττη τὸν ἐνηγκαλίσθη πρὶν ἢ συμπληρώσῃ τὴν φράσιν, καὶ ἀμφότεροι, ἐν ὑπερτάτῃ περιπτύξει, ἀνυφούμενοι μέχρι τῆς αἰθρίας ἀτμόσφαιρας τοῦ ἰδεώδους, ἀποσπώμενοι ἀπὸ τῶν φρικαλεοτήτων, ἐν αἷς, ὁ ἕως αὐτῶν ἐγεννήθη, ὤμοσαν ν' ἀγαπῶνται αἰωνίως, μὴ αἰσθανόμενοι οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην συμπάθειαν διὰ τὰ ὄντα, πλησίον τῶν ὁποίων ἔζησαν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης αἱ νυκτεριναὶ συνεντεύξεις τῶν ἐραστῶν ἐγένοντο ἀραιότεραι, καὶ μόνον τὴν ἡμέραν ἐβλέποντο. Ἡ φίλια, ἣν ὁ Ἀδριανὸς Σαραμί ἐξεδήλου πρὸς τὸν Ραούλ, ἐδικαιολογεῖ τὰς καθημερινὰς ἐπισκέψεις τοῦ τελευταίου τούτου. Μετέβαινε καθ' ἣν ὥραν ὁ Ἀδριανὸς ἦτο ἀπὼν, ἵνα ἀναμένη δῖθεν αὐτόν, καὶ οὕτω διέρχεται τὰς ὥρας του μετὰ τῆς Ἰουλιέττης.

Ὁ Σαραμί μετέβαινε εἰς Νιμ καθ' ἐκάστην· οὕτω δὲ οἱ ἐρασταὶ ἀπελάμβανον πληρεστάτης ἐλευθερίας. Ὁμίλουον περὶ τῆς προσεχοῦς ἀναχωρήσεως των καὶ περὶ τῶν τρόπων, δι' ὧν θὰ ἐκρύπτοντο, ὥστε ὁ Σαραμί νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ τοὺς ἐπανεύρῃ.

Ὁ Ἰωάννης, διατελῶν ἐν γνώσει πάντων, τοὺς παρώτρυνε νὰ μὴ ἀπομακρυνθῶσι πολὺ. Ἐγνώριζεν εἰς Ἀρδέστην, εἰς τὸ κέντρον τοῦ Βιβαράι, καταφύγιον, ἔνθα ἠδύνατο νὰ ζῶσιν εὐτυχεῖς, ἥσυχοι καὶ ὀλίγα δαπανώντες, ὥστε αἱ ὀλίγα χιλιάδες φράγκων, ἃς πρόσεφερον εἰς τὸν Ραούλ, καὶ τὰς ὁποίας εἶχεν ἄλλοτε περισυνάξει ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἵνα σχηματίσῃ τὴν προῖκα τῆς Σαλιέττης, νὰ ἐπαρκέσωσιν ἐπὶ πολλὰ ἔτη.

Ἡ σκέψις αὕτη ἐπεισε τὸν Ραούλ. Ἡ Ἰουλιέττη ἤθελε νὰ μεταβῶσιν εἰς Ἑλβετίαν ἢ εἰς Ἰταλίαν.

Κατώρθωσε νὰ τὴν πείσῃ ὅτι ἦτο φρονιμώτερον νὰ μὴ ἀπομακρυνθῶσιν, ἀλλὰ νὰ μεταβῶσιν εἰς μέρας, ἔνθα, βεβαίως, ὁ Σαραμί δὲν θὰ ἐσκέπτετο νὰ τοὺς ἀναζητήσῃ.

Διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος σκέψεων ὅπως διαφόρων, ἃς ἀπέκρυπτε τῆς Ἰουλιέττης. Ἐφοβήτο τὰς μεγάλας δαπάνας, ἃς θὰ ἀπῆτον μακρὰ ταξίδια καὶ ἄνετος ἐγκατάστασις εἰς κοιλάδα τινα τῆς Ἑλβετίας ἢ παρὰ τὰς ὄχθας ἰταλικῆς λίμνης. Δὲν εἶχεν ἄλλα κεφάλαια εἰμὴ τὰς ἰκονομίας τοῦ Ἰωάννου καὶ τὰ ἐκ τῆς ἐρσικίας του προσερχόμενα. Ἐπειδὴ δὲ εἰς ὁ μέρος, ἔνθα ἡ Ἰουλιέττη προέτεινε νὰ ἐταβῶσιν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐργασθῇ ἄφ' ἐέρου δὲ δὲν ἤθελε νὰ τρέφεται δαπάναις ἧς ἐρωμένης του, ἐσκέφθη καὶ συνεδάσασε ἀπράγματα, οὕτως, ὥστε νὰ ἀναβάλῃ πρὸς μακρὸν τὰς περὶ τούτου σκέψεις.

Ἀπεφασίσθη λοιπόν νὰ μεταβῶσιν εἰς Βιβαράι.

Ἡ Ἰουλιέττη ἐζήτησε παρὰ τοῦ ἐραστοῦ τῆς προθεσμίαν δέκα πέντε ἡμερῶν, ἵνα, κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, κενώσῃ τὰς ὑποθέσεις τῆς.

Μετέβη, πολλάκις ἐν Νιμ. Ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ συζύγου τῆς εἶχε συχνὰς συνεντεύξεις μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου τῆς. Προσέπαθει, ἐφ' ὅσον τῆ ἦτο δυνατόν, νὰ προφυλάξῃ τὴν περιουσίαν αὐτῆς ἀπὸ τῆς πλεονεξίας τοῦ Σαραμί, ἵνα μὴ αὐτός, ἐκδικούμενος αὐτήν, μετὰ τὴν φυγὴν τῆς, τὴν καταστρέψῃ. Ἄλλως τε ἦτο κάτοχος ἀρκούντως μεγάλου ποσοῦ. Οὐδέποτε συνεζήτησε μετὰ τοῦ Ραούλ τὰ συμφεροντολογικὰ ταῦτα ζητήματα· ἐγνώριζεν ὅτι ὁ ἐραστὴς τῆς εἶχεν ἀσήμαντον μόνον ποσόν, καὶ δὲν ἤθελε νὰ διέλθωσιν ἡμέρας στενοχωρίας. Περὶ πάντων τούτων ἠσχολεῖτο μετὰ ψυχραιμίας μὴ διαταρασσομένης ὑπὸ τῆς τύψεως τοῦ συνειδότης. Κατεῖχετο μόνον ὑπὸ τῶν φόβων, αἵτινες προηγούνται τῆς ἐκτελέσεως παντὸς σοβαροῦ σχεδίου, διακινδυνεύοντος ν' ἀποτύχῃ καὶ δυναμένου νὰ συνεπιφέρῃ μέγαρα δυστυχήματα. Ἀλλὰ, πλὴν τοῦ λίαν φυσικοῦ τούτου αἰσθήματος, ἦτο τοσοῦτον ἤρεμος, ὥστε οὐδὲν ἐληθμόναι· ἐσκέπτετο δὲ νὰ ἀποστείλῃ εἰς Βιβαράι δύο κιβώτια ἐνδυμάτων πρὸς ἰδίαν αὐτῆς χρῆσιν, ἐλπίζουσα νὰ τα εὕρῃ φθάνοσα ἐκεῖ.

Ἀβουῶσα τὰ μέτρα ταῦτα, εἶπεν εἰς τὸν ἐραστὴν τῆς ὅτι ἦτο ἔτοιμος νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Καὶ ὁ Ραούλ αὐτὸς εἶχε κάμει προτομασίας τινάς. Μὴ θέλων νὰ παραιτηθῇ ἀποτόμως τῆς θέσεως τοῦ εἰσπρακτοῦ, ἐπὶ τῷ φόβῳ μὴ ὁ Σαραμί συλλάβῃ ὑπονοίας, ἠρέσθη νὰ παραδώσῃ τὴν ὑπερσίαν εἰς τοὺς προϊσταμένους του, καὶ νὰ ζητήσῃ ἀδειαν ἀπουσίας, ἐπὶ προφάσει ἀσθενείας.

Δὲν ὑπολείπεται ἡμῖν πλέον εἰμὴ νὰ ὀρίσωμεν τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς μας, εἶπεν εἰς τὴν ἐρωμένην του.

Ἦτο Τετάρτη. Ὁρισαν, κατ' ἀρχὰς τὴν ἀναχώρησιν διὰ τὴν προσεχῆ Κυριακὴν. Ἐζήτασαν κατὰ σειράν πάσας τὰς δυσκολίας καὶ τὰς λεπτομερείας τῆς ἐκτελέσεως. Ἀπεφασίσαν ν' ἀπέλθωσιν τὸ μεσονύκτιον. Ὁ Ραούλ θὰ μετέβαινε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἰουλιέττης ἵνα τὴν βοηθήσῃ νὰ κατέλθῃ, ἂν παρίστατο ἡ ἀνάγκη, διὰ τοῦ παραθύρου. Ἄν, τούναντίον, ἦτο δυνατόν νὰ διέλθῃ τοὺς διαδρόμους τῆς οἰκίας καὶ ἵνα φθάσῃ εἰς τὴν θύραν χωρὶς ὑπὸ ἑνὸς νὰ ἐννοηθῇ, θὰ τὴν ἀνέμενε κεκρυμμένος ὑπὸ τῶν ἀπέναντι τῆς κατοικίας δένδρα τοῦ κήπου.

Ἐξεληθόντες τῆς ἐπαύσεως θὰ μετέβαινον περὶ μέχρι πεντακοσίων μέτρων ἀποστάσεως, ἔνθα ταχυδρομικὴ ἀμαξία, ὀδηγούμενη ὑπὸ ἀνθρώπου πιστοῦ Ἰωάννη πρὸς Ἐπαίτην, ἐπιφορτισμένου τὴν κατὰ τοὺς διαφόρους σταθμοὺς ἀλλάγη τῶν ἵππων μέχρι τοῦ Βιβαράι, θὰ ἦτο ἔτοιμος ἵνα μεταφέρῃ αὐτοὺς μακρὰν τοῦ μέρους ἐκείνου.

Τὰς ἀλλεπαλλήλους ταύτας ἀποφάσεις ἐλάμβανον συγκακισμένοι, καὶ τοῦτο οὐχὶ διὰ τὴν διετέλουσαν ὑπὸ τὸ κράτος φόβου τι-

νός, ἀλλὰ διότι ἐκάστη τῶν ἀποφάσεων τούτων ἠδύνατο νὰ συντάμῃ τὸν χρόνον, καθ' ὃν θὰ ἠδύνατο ἐξ ὀλοκλήρου καὶ ἐλευθέρως ν' ἀνήκωσιν ἀφόβως ὁ εἰς τῷ ἑτέρῳ.

Ἡ ἀποψὶς τῆς μελλούσης αὐτῶν εὐδαιμονίας προεκάλει τὸ ἐρύθημα ἐπὶ τῶν παρειῶν των, ἐπετάχυνε τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος εἰς τὰς φλέβας των, καὶ διέθετεν αὐτοὺς, ὅσον οὐδέποτε, εἰς τὸν ἔρωτα.

Ἐπὶ τὸ κράτος εὐκόλως ἐννοουμένου αἰσθήματος, ὁ Ραούλ, ὀμιλῶν μετὰ τῆς Ἰουλιέττης περὶ τῆς φυγῆς των, ἐξήπτετο βαθμηδόν.

Ἦτο περίπου ἡ πέμπτη μετὰ μεσημβρίαν ὥρα. Τὸ ἔαρ ἔβαινε πρὸς τὸ τέλος, καὶ οἱ ἐρασταὶ εὐρίσκοντο εἰς τὴν σιαδά, ἐν ἣ ἀντήλλαξαν τοὺς πρώτους αὐτῶν ὄρκους.

Βαθεῖα σιγὴ ἐβασίλευε πέριξ αὐτῶν. Ὁ ἥλιος κατήρχετο εἰς τὸν ὀρίζοντα χρυσιζων τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, ἐνῷ ὑπὸ τὰ φυλλώματα, οἱ μεγάλοι κλάδοι ἐσκίαζον τὴν γῆν.

Πᾶς τις γινώσκει πόσον ἡ καλλονὴ τοῦ μέρους ἔνθα ἀγαπᾶται τις, αὐξάνει τὸ γόητρον τοῦ ἔρωτος. Τὸ ὕψος τοῦ αἰσθήματος αὐτῶν, τὸ ἀντικείμενον τῆς συνομιλίας των, ἡ παρουσία τῆς ἐρωμένης του, πάντα ταῦτα ἀνύφουν μέχρι τῆς ζωηροτέρας εὐγλωττίας τοὺς ἐρωτικούς λόγους, οὓς πρόσεφερον ὁ Ραούλ.

Καὶ συνοδεύων τοὺς λόγους του διὰ σχηματῶν ἐγουπέτησε πρὸ αὐτῆς.

— Σκέφθητι καλῶς, τῆ ἔλεγε. Δέν θα μετανοήσῃς ὅτι μὲ ἠγάπησες; Δέν θα κλαύσῃς ποτὲ διὰ τὴν παρελθούσαν ζωὴν σου; Θὰ με εὐρίσκεις πάντοτε ἀξιόν σου; Εἶμαι χωρικός;

— Ὡ ἀν σ' ἀγαπῶ! ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττη. Δι' οὐδὲν θὰ λυπηθῶ. Τὸ ἐγκλημα ἐκηλίδωσε τὴν χεῖρα, εἰς τὴν ὁποίαν ἔδωκα τὴν ἰδικήν μου. Οἱ δεσμοὶ μας διερρήχθησαν, καὶ μόνον νὰ φύγω μοὶ ὑπολείπεται. Φεύγω εὐτυχῆς ἀκολουθοῦσά σε καὶ παραχωροῦσά σοι ὀλοκλήρον τὴν ζωὴν μου.

Καὶ ἀνυφούντο οὕτω βαθμηδόν εἰς οὐρανίους σφαίρας, καὶ ὡς εἰ δὲν ὑπῆρχεν ἕτερα στιγμή ἐκείνης, ἵνα ἐκδηλώσωσιν τὸν φλέγοντα αὐτοὺς ἔρωτα, ἐνηγκαλίσθησαν ἐν ἀπέριφ ἑκστάσει.

Αἶφνης, κρότος ἠκούσθη ὑπὸ τὰ δένδρα.

Ὁ Ραούλ ἠγέρθη ἐσπευσμένως.

— Μὰς ἠκούουν! ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλιέττη γενναίως κἀτωχρος.

Ὁ Ραούλ ἔτρεξε πρὸς τὴν κλίμακα καὶ παρετήρησε.

— Καθησύχασον, εἶπεν, οὐδεὶς μὰς εἶδεν· ἄλλως τε ὠμιλοῦμεν τόσῳ χαμηλοφώνως, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὰς ἀκούσῃ τις.

— Ἀδιὰφορον ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττη, ἃς φώρωκεν. Ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἐπαύλιν· διότι φαβοῦμαι.

Κατέβησαν τὴν κλίμακα. Ἡ Ἰουλιέττη στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Ραούλ ἐπὶ ἀνῆλθε βραδέως εἰς τὴν οἰκίαν. Οὐδένα

ἐκ τῶν ὑπηρετῶν συνήντησαν κατὰ τὴν διαβάσιν τῶν, καὶ οὐδένα ἠδυνήθησαν νὰ ὑποπτεύωσιν.

Ἄλλ' ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὴν αἰθουσαν, εὔρον τὸν Ἀδριανὸν Σαραμί καθήμενον ἐπὶ ἀνακλιντροῦ καὶ ἀναγινώσκοντα ἐφημερίδα.

Ἄμα ἰδὼν αὐτούς, προὐχώρησεν εἰς συναντήσιν τῶν, καὶ δι' ὕψους χαριέντος, εἶπε :

— Σὰς ἐζήτουν ! Ποῦ εἰσθε λοιπόν ;

— Ἦμην εἰς τὸν κήπον, ὅτε συνήντησα τὸν κύριον Ῥαούλ, ὅστις ἤρχετο νὰ μας ἰδῆ, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττη. Ἠλθομεν ὁμοῦ ἕως ἐδῶ.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐράνη πεισθεῖς.

Οὐδὲ ἡ Ἰουλιέττη, οὐδὲ ὁ Ῥαούλ παρετήρησαν ὅτι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο ἐρυθρὸν καὶ καθιδρον.

Ἐκάθησαν καὶ οἱ τρεῖς πλησίον τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, καὶ συνδιελέγοντο ἀναμένοντες τὴν ἀφίξιν τοῦ κυρίου Σαραμί καὶ τὴν ὄραν τοῦ γεύματος.

Κεκυρμένον ὑπὸ τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων, ὁ Ἀδριανὸς παρέστη μάρτυς τῆς συνεντεύξεως τοῦ Ῥαούλ καὶ τῆς Ἰουλιέττης. Δὲν ἤκουσε τὴν συνδιάλεξιν αὐτῶν ἄλλ' ὁ ἦχος τῶν φιλημάτων τῶν ἔφθασε μέχρις αὐτοῦ.

Πόθεν δροῦόμενος παρεφύλαττεν αὐτούς; Τοῦτο χρῆζει βραχείας ἐξηγήσεως, ἐξ ἧς θὰ ἐννοήσῃ τις κάλλιον τὰς περιπετείας, ἃς θὰ ἀφηγηθῶμεν, ὅποτε βαινόμεν εἰς τὴν λύσιν τῆς δραματικῆς ταύτης ἀφηγήσεως.

Δὲν εἶχομεν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσωμεν συχνάκις οὐδ' ἐπὶ μακρὸν περὶ τοῦ Ἀδριανοῦ Σαραμί. Ἄλλ' ἐξ ὧσων εἶπομεν, ἠδυνήθη τις, βεβαίως, νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἦτο ἐξ ἐκείνων, αἵτινες, ὑπὸ φυσιογνωμίαν νοσηρὰν καὶ νευρικὴν, κρῦπτουσι ἀσυνήθη ἰσχυρογνωμοσύνην καὶ οὐχὶ ὀλιγωτέραν θερμότητα καρδιάς.

Ἦτο μονογενὴς υἱὸς τοῦ κυρίου Σαραμί.

Ἡ μήτηρ αὐτοῦ—ἡ πρώτη σύζυγος τοῦ ἀνακριτοῦ—ἀπέθανε κατὰ τὴν γέννησιν του. Τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν διήλθεν ἐν τῇ βαρέως πενθούσῃ πατρικῇ οἰκίᾳ, τὴν δὲ νεότητά του εἰς τι λυκεῖον, εἰς ὃ ὁ πατήρ του σπανίως μετέβαινε.

Τὰ οὕτως ἀνατρεφόμενα παιδιά, ἔστω καὶ ὀλίγον ἂν ὦσιν ἐπιρρηπῆ εἰς τὸν ἔρωτα, ὑποφέρουσι σκληρῶς, καὶ ἡ καρδιά αὐτῶν καθίσταται εὐεξέγερτος εἰς πᾶσαν ἀντίστασιν, ἣν ἠθελε συναντήσῃ.

Ἐν τῷ ἐν αὐτῇ ἀποτελουμένῳ κενῷ δὲν χωρεῖ εἰμὴ ἡ ἀπελπισία, ἣν προξενεῖ πᾶσα νεὰ διάψευσις ἐλπίδος.

Ὅτε ὁ κύριος Σαραμί ἐνουμφεύθη τὴν Ἰουλιέττην, ὁ Ἀδριανὸς κατῴκει ἤδη εἰς Παρισίους, ἔνθα εἶχεν ἀρχίσει τὰς προπαρασκευαστικὰς αὐτοῦ σπουδὰς διὰ τὴν πολυτεχνικὴν Σχολήν.

Πολὺ ὀλίγον ἐγνώρισε τὴν μητριάν του ἄγων δὲ τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, καθ' ἣν τὸ παιδίον δὲν ἔχει μεταβληθῆ ἐντελῶς εἰς ἄνδρα, δὲν ἐφάνη ἐπηρεασθεῖς οὐδὲ ὑπὸ τῆς καλλονῆς οὐδὲ ὑπὸ τῆς νεότητος τῆς Ἰουλιέττης.

Συνέλαθε μάλιστα, τότε, κακὴν ἰδέαν.

Ἄπειρος ἔτι καὶ παραδεχόμενος τὰς καινὰς καὶ ἀπερισκέπτους ἰδέας, αἵτινες ἰσχύουσι παρὰ τῷ κοινῷ ὡς περ νόμος, ὑπέφερε βλέπων ξένην γυναικίαν ἐγκαθιστάμενην ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν ἣ ἔγεννήθη καὶ ἐν ἣ ἀπέθανεν ἡ μήτηρ του.

Ἄλλ' αἱ ἐντυπώσεις αὐταὶ δὲν διήρκεσαν ἐπὶ πολὺ. Ἐξηλείφθησαν τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ κύριος Σαραμί, συνοδουόμενος ὑπὸ τῆς νεαρᾶς συζύγου του, ἀπῆλθε τῶν Παρισίων, ἵνα ὁδηγήσῃ αὐτὴν εἰς τὸ μέρος ἔνθα θὰ κατῴκει.

Τέσσαρα ἔτη παρήλθον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ Ἀδριανὸς ἀφίκετο εἰς τὴν ἑπαυλιν τοῦ πατρὸς του, χάριν τῆς πασχούσης ὑγείας του. Τὸν εἶχον ἀφήσει παιδίον, καὶ ἤδη ἦτο ἀνήρ.

Ἄνῆρ ! ναι. Ἄλλὰ μόνον ἀπὸ τῆς χθῆς.

Οὐδὲν ἐγνώριζεν ἐκ τῆς ζωῆς, οὐδὲ τὴν γυναικίαν, οὐδὲ τὰ πάθη, οὐδὲ τὸν ἔρωτα.

Εἰσερχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς του εἶδε τὴν Ἰουλιέττην.

Πάραυτα ἐγεννήθησαν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ αἰσθήματα ἀόριστα ἐν ἀρχῇ, ἀλλ' ὁ σημεῖραι σαφέστερον ἐκδηλούμενα.

Ἡ παρουσία τῆς Ἰουλιέττης τὸν ἐτάραξε μεγάλως. Ὅτε τὴν ἐβλεπεν, ἠσθάνετο τὴν καρδίαν του ἰσχυρότερον πάλλουσαν, καὶ τὸ αἷμά του ταχύτερον κυκλοφοροῦν εἰς τὰς φλέβας του.

Τὴν ἡγάπα, καὶ, κατὰ τὴν ἀφηγήσιν ἡμῶν, ὑπεδείξαμεν τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ ἔρωσ οὗτος ἐξέδηλώθη.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, δὲν ἠδυνήθη νὰ δώσῃ ἐν ὄνομα εἰς τὰ νεα παῦτά δι' αὐτὸν αἰσθήματα. Ὅτε ἠδυνήθη νὰ τα ἐννοήσῃ, ἐφρικόσασε.

Νὰ ἀγαπᾷ τὴν σύζυγον τοῦ πατρὸς του ! . . .

Ποῦ ἠθελε καταστήσει; Μέχρι τίνος σημείου θὰ ἔφερεν αὐτὸν ἡ κατάστασις, εἰς ἣν ἀφέθη νὰ παρασυρθῆ; Δὲν δυνάμεθα νὰ το εἰπώμεν.

Οὐδ' αὐτὸς ἠδυνήθη περὶ τούτου νὰ σκεφθῆ, διότι ἡ Ἰουλιέττη, ἀνακαλύψασα διὰ τῆς γυναικείας αὐτῆς οὐδερκείας τί ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ συνέβαινε, τῷ παρέσχε δραστήριον φάρμακον καὶ συγχρόνως ἰσχυρὰν παρηγορίαν, προσφέρουσα αὐτῷ τὴν φιλίαν της.

Διὰ τῆς εἰλικρινῶς διατυπωθείσης ταύτης προσφορᾶς, καὶ οὐχ ἦπτον εἰλικρινῶς ἀποδεκτῆς γενομένης, ἡ Ἰουλιέττη ἤγειρε μέγαν φραγμὸν μετὰ αὐτῆς καὶ τῶν ἀπερισκέπτων νεανικῶν πόθων τῆς ἐνόχου ἐκείνης καρδιάς.

Οὗτος ἠρέσθη εἰς παῦτα πάντα καὶ ἐθεώρησεν ἑαυτὸν εὐτυχῆ.

Ἐπίστευσε, ἢ μᾶλλον ἡ Ἰουλιέττη ἐπίστευσε — διότι δὲν ἐγνώρισε κατὰ βέβαιον τὸν ἔρωτά του — ὅτι ἡ φιλία, θὰ κατέσπελλε τὰς ἐξάψεις τοῦ γενομένου ἐκείνου πάθους.

Θέλουσα νὰ τον εὐαρεστή προσεφέρετο αὐτῷ μητρικῶς.

Αἱ καθημεριναὶ αὐτῆς σχέσεις μετὰ τοῦ Ἀδριανοῦ, δὲν μεταχειρίζετο ὡς υἱὸν της,

ἐκαλύπτοντο δι' ἡθῶς πέπλου καὶ λίαν εὐαρέστου οἰκειότητος, ἧτις ἐφαίνετο ἀπομακρύνουσα τὰς ἐνόχους αὐτοῦ σκέψεις.

Δυστυχῶς, ἡ Ἰουλιέττη εἶδε ἢ ἀποκρύψῃ ἐπίσης τὴν καλλονὴν της, τὴν φλόγα τοῦ βλέμματός της, τὴν ἔξοχον γλυκύτητα τῆς φωνῆς της, τὴν χάριν τοῦ βαδίσματός της, πᾶν ὅ,τι τέλος καθίστα αὐτὴν ἐπαγωγὸν καὶ πρόξενον ἀπεριγράπτου καταστραφῆς εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Ἀδριανοῦ.

Τὸν πρῶτον ἔρωτα, τὸν ἀσπιλον, τὸν ἀγνόν, τὴν ἰδεώδη, οὐ ἐνίστε ἀναμνησκόμεθα, ὁ Ἀδριανὸς δὲν τὸν ἐγνώρισε. Ὁ ἔρωσ αὐτοῦ ὑπῆρξε πυρετώδης, μεμιγμένος μετὰ τύψεων, σπαρασσόμενος ὑπὸ τοῦ ἀδυνάτου τῆς πραγματοποιήσεως τῶν πόθων του.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ Ἀδριανὸς κατῴρθωσε ἢ ἀποκρύψῃ τὴν κατέχουσαν αὐτὸν θλίψιν.

Οὐδεὶς οὐδὲν ἠνόησε, πολλῶ δὲ ἦπτον ἡ Ἰουλιέττη, ἧτις διετέλει συγχρόνως ὑπὸ τὸ κράτος τῆς φρίκης, ἣν ἐνέπνεεν αὐτῇ ὁ σύζυγός της, οὐτινος ἐγίνωσκε τὸ ἐγκλημα, καὶ τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠσθάνετο διὰ τὸν Ῥαούλ, τοῦ ὁποίου ἐνεθάρρυνε τὸ αἰσθημα.

Εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ Ἀδριανὸς τότε, δὲν εἶχε τὴν ἰδιόχουσαν εἰς τινὰς ἐράντας οὐδερκείαν, διότι ἄλλως θὰ ἀνεκάλυπτεν ὅτι ὁ πατήρ του ἠπατάτο. ὅτι ἐκεῖνος, ὃν ἡγάπα ἡ Ἰουλιέττη καὶ ἀντηγαπᾶτο παρ' αὐτοῦ, ἦτο ὁ φίλος, μεθ' οὗ εἶχε συνδεθῆ, καὶ τὸν ὁποῖον πολλάκις ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ κοινῶν τοῦ ἀπορρήτου του.

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ὀλεθρίου πάθους του, ὑφίστατο τὰς ὀδύνας τῆς ζηλοτυπίας, κατὰ τὰς ἀπαισίας ἐκείνας ὥρας, καθ' ἃς ἐπόθει τὴν εὐτυχίαν τοῦ πατρὸς του, ὅστις ἠδύνετο — ὡς ἐφρόνει τοῦλάχιστον — νὰ ἀπολαμβάνῃ ἐλευθέρως τῆς εὐδαιμονίας τοῦ λατρεύειν τὴν Ἰουλιέττην.

Ἐν τούτοις, μετ' οὐ πολὺ, διὰ τῆς συμβιώσεως μετὰ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἧτις παρὰ τὰς ἐνδομύχους θλίψεις καὶ τὴν κρυφίαν χαρὰν αὐτῆς, δὲν ἔπαυσε φερομένη πρὸς τὸν Ἀδριανὸν μετὰ γλυκύτητος καὶ μερίμνης, τὸ πάθος τοῦ νεανίου κατηνύσθη καὶ μετεβλήθη εἰς λατρείαν, καθ' ἣν τὸ λατρευόμενον ὃν ἀνυψοῦται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μέχρι τοῦ ἰδεώδους ὕψους, εἰς ὃ οἱ ταπεινοὶ πόθοι δὲν χωροῦσιν.

Ἡ Ἰουλιέττη ἐγένετο εἰδωλὸν δι' αὐτόν. Κατ' ἀρχὰς ἡγάπησεν αὐτὴν διὰ τὴν καλλονὴν της. Ἠδὴ τὴν ἡγάπα διὰ τὰς ἀρετάς, ἃς ἐν αὐτῇ ἀνεκάλυπτεν. Ἐνωσῶν ὅτι ὁ ἔρωσ του ἦτο ὕβρις πρὸς τε τὸν πατέρα του καὶ πρὸς αὐτὴν, ἐσυνείθησε νὰ τὴν τιμᾷ καὶ ὑπερβαλλόντως νὰ ἐνθουσιᾷ δι' αὐτήν.

Τὰ μέρη ὁποῖον διήρχετο, τὰ ἀντικείμενα, ὧν ἠπτετο, αἱ ἰδέαι, ἃς ἐξέφερεν, αἱ συμβουλαί, ἃς ἐδίδεν, ἦσαν ἱερὰ δι' αὐτόν. Ἄνθος πίπτον τῶν χειρῶν τῆς Ἰουλιέττης ἦτο θησαυρὸς ἀνεκτίμητος δι' αὐτόν. τὸ μεϊδιάμα της εἶχε τὴν ἀξίαν βαρυτίμου κειμηλίου.

Οὕτω βαθμηδὸν ἡ ἐξάψις τῶν αἰσθησῶν κατηνύσθη καὶ μόνη ἡ φαντασί

συνεκράτει τὸ αἰσθημα τοῦ Ἀδριανοῦ. Ἐίχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ ὀδηγηθῆται ἐν τῷ βίῳ του ὑπ' ἄλλου φωτὸς εἰμὴ τοῦ βλέμμα-τος τῆς Ἰουλιέττης, νὰ βαδίζῃ ὑπὸ τὴν λάμ-ψιν τῆς ἀκτινὸς του, νὰ ζητήσῃ τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ νὰ ἀποδίδῃ εἰς τὴν γυναῖκα, ἣτις κατεῖχεν ὀλόκληρον τὴν καρδίαν του, πάσας τὰς καλὰς καὶ γενναίας πράξεις τοῦ βίου του.

Τοιοτοτρόπως ὁ ἔρωσ οὗτος, ὅστις παρ' ὀλίγον νὰ καταστρέψῃ αὐτόν, θὰ ἦτο ἡ σωτηρία του.

Εὐνόητον λοιπὸν πόσον ὀδυνηρὰ ὑπῆρ-ξεν ἡ ἐκπληξίς του, ὅτε ἐσπέραν τινὰ, πε-ριπατῶν μετὰ τῆς Ἰουλιέττης καὶ τοῦ Ῥαοῦλ εἰς τινὰ δενδροστοιχίαν τοῦ κή-που, εἶδεν ὑπὸ τὴν λάμψιν τῆς σελήνης, τὴν νόμιμον σύζυγον τοῦ πατρὸς του ἀν-ταλάσσουσαν μετὰ τοῦ φίλου του ἔρωτι-κὸν βλέμμα μετὰ λαθραῖα θλίψεως τῆς χειρὸς.

Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι ἠπατήθη.

Ἄλλ' ὀλίγῳ βραδύτερον, εὐρισκόμενος μόνος εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ σκεφθεὶς τὸ γεγονός τοῦτο, ὅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ λη-σμονήσῃ, κατελήφθη ὑπὸ τρόμου, ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ὁ Ῥαοῦλ καὶ ἡ Ἰουλιέττη ἠγα-πῶντο.

Εἰς μάτην ἤθελε ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν σκέψιν ταύτην, ἣτις ἐκουσίευσεν αὐτόν.

Οἱ ἀγῶνες, οὗς πρὸς τοῦτο κατέβαλλεν, ἔτι μᾶλλον ἐπηύξανον τὸ σαφές τῶν ἀνα-μνήσεων του.

Μυρία ἀσήμαντα γεγονότα, λεπτομέ-ρειαι ἀνάξια λόγου, τῷ ἐφαίνοντο ἤδη ἀ-ποδείξεις, αἵτινες ἐπηύξανον, ὡς ἡ ἐκ χι-όνος σφαῖρα, ἣτις, ἀσήμαντος ἐν ἀρχῇ, με-γεθύνεται βαθμηδόν.

— Εἶμαι παράφρων! ἔλεγεν ἐνίοτε καθ' ἑαυτόν.

Ἄλλὰ σχεδὸν παρευθὺς ἀνεμνήσασθετο ὅτι ὅτε ἤρχετο ὁ Ῥαοῦλ, ἡ Ἰουλιέττη ἐκαλωπιζέτο μετὰ πλειόνος προσοχῆς, ὅτι πολλάκις ἦτο μόνη μετὰ τοῦ νεανίου, οὐχὶ δὲ σπανίως εὗρεν αὐτοὺς σιωπηλοὺς, ἀνησύχους, οἰνοὶ αἰσχυνομένους ὅτι τοὺς κατέλαβον.

Καὶ βαθμηδὸν ἡ φοβερὰ πεποιθήσις ἐ-σχηματίζετο καὶ ἐπηύξανεν.

Ἐπῆλθε στιγμή, καθ' ἣν μὴ δυνάμενος νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν, κατελή-φθη ὑπὸ ὀδύνης καὶ ἐκλαυσε πικρῶς.

Τὴν ἐπιούσαν ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὑπονοιῶν καὶ ἀμφιβολιῶν ἐσπαράσσετο καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν εἶδε τὴν Ἰουλιέττην ἐξερχομένην τῆς οἰκίας καὶ διευθυνομένην πρὸς τὴν σκιαδα.

Τὴν ἠκολούθησεν, ἀνερχιχθή ἐπὶ δέν-δρου ἵνα κάλλιον βλέπῃ καὶ οὐδὲν μὲν ἐκ τῆς ἐρωτικῆς αὐτῶν συνδιαλέξεως ἤκου-σεν, εἶδεν ὁμῶς ἀρκετὰ ἵνα μὴ ἀμφιβάλλῃ πλέον.

Κατῆλθε τότε τοῦ δένδρου, καὶ τὸν κρότον, ὃν ἐπροξένησε καταβαίνων, ἤκου-σαν ἡ Ἰουλιέττη καὶ ὁ Ῥαοῦλ.

Ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τοὺς ἀνέ-μεινεν ἐμπλεως ὀργῆς, ἐξημμένος, καταρώ-μενος τὴν Ἰουλιέττην καθυσύχασε δὲ

τότε μόνον, ὅτε ἐπέισθη ὅτι δὲν τον εἶχον ὑποπτέσει.

— Ὡ! ἤδη, θὰ τους ἀκολουθῶ, θὰ τους κατασκοπεύω, δὲν θὰ τους ἀφίνω μόνους πλέον, ἐπιθύρουν.

Ἡ ἐσπέρα τῆς ἡμέρας ἐκείνης παρῆλθεν ἡσύχως.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Σαραμί οὐδὲν προ-έδιδεν. Ἡ Ἰουλιέττη ἠναγκάζετο νὰ μει-διᾷ ἵνα ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτῆς πᾶσαν ὑ-πόνοιαν.

Ὁ Ἀδριανός, μὴ θέλων νὰ προξενήσῃ σκάνδαλον ἵνα ἐκδικήσῃ τὴν διακινδυνεύ-ουσαν τιμὴν τοῦ πατρὸς του—ἀν δὲν ἐλάμ-βανε νέαν ἀπόδειξιν τοῦ μεταξὺ τῆς Ἰ-ουλιέττης καὶ τοῦ Ῥαοῦλ ἔρωτος—ἀπέ-κρυψε τὴν κατέχουσαν αὐτὸν θλίψιν.

Ἄν, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ξένος τις εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκογένειαν Σαρ-αμί, δὲν ἤθελε βεβαίως ἐννοήσῃ τὸ φοβε-ρὸν δρᾶμα, ὅπερ παρεσκεύαζον τὰ συγχα-τούμενα ἐκάστου αἰσθήματα.

Κατὰ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου, αἱ ἐσπέ-ραι εἰς τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν, εἰσι ἔτι πλήρεις γοήτρου. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι αὐ-ται εἶναι τελευταῖα ἀνάμνησις τοῦ ἔαρος.

Οἱ λειμῶνες καὶ τὰ δένδρα, ξηρανθέντα ὑπὸ τοῦ θαλάπου τοῦ Ἰουλίου, ἐπανακτῶσι τὸ πράσινον αὐτῶν χρῶμα, ὡς κατὰ Μά-ιον, καὶ ὅπως μετὰ τὴν δριμύτητα τοῦ χει-μῶνος, οὕτω καὶ μετὰ τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου, ἡ φύσις ἀναπνέει, ἀνακουφισθεῖσα.

Περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐκάθηντο ἐπὶ ἄλω κειμένης πρὸς μεσημ-βρίαν τῆς ἐπαύλεως. Ἡ σιγὴ τῶν ἀγρῶν διεκόπτετο μόνον ὑπὸ τοῦ κρότου σπανίων ἀμαξίων, διερχομένων μακρόθεν, καὶ τοῦ ἤ-χου κωδωνίσκου, ἀγγέλλοντος ὅτι οἱ γεωρ-γοὶ ᾤδηγουν τὰ κτήνη αὐτῶν εἰς Βελεγρά-δην.

Ἐκεῖ, κατὰ τὰς προηγουμένας ἐσπέρας, ἐνῶ ὁ Σαραμί ἔμενε καπνίζων σιωπηλὸς καὶ ἔμφροντις, ὁ Ἀδριανός καὶ ἡ Ἰουλι-έττη συνωμίλουν χαμηλοφῶνως.

Ἡ ἄδουσα ὑπολαίς, οἱ ἀστέρες, ἡ ὀρ-τυξ ἡ διερχομένη τὰς ἀμπέλους, ἡ σκοτει-νὴ νύξ, τὸ πᾶν τέλος ἦτο ἀφορμὴ συνδια-λέξεως.

— Ὡ! ὅποια γλυκεῖα ὦραι διὰ τὸν Ἀ-δριανόν!

Ἦτο πλησίον τῆς Ἰουλιέττης καὶ ἔ-βλεπεν αὐτὴν ἀσχολουμένην δι' αὐτόν.

Ἐκάθητο πολὺ πλησίον τῆς, ἵνα ἀνα-πνέῃ τὸ ἀρωμα τῆς κόμης τῆς, ἵνα λαμ-βάνῃ, χωρὶς ἐκείνη νὰ το ἐννοῇ, τὸ ἄνθος ὅπερ ἔψαυεν, ἵνα ἀπολαμβάνῃ, ἐν ἐνὶ λόγῳ, τῶν ἀπειρῶν ἐκείνων μηδαμινῶν τέρψεων, αἵτινες τὸσον ἀρέσκουσιν εἰς τοὺς πλατω-νικῶς ἔρωντας.

Ὁ Ῥαοῦλ μετέβαινεν ἐκεῖ συχνάκις.

Ὁ Ἀδριανός συνεδέθη μετ' αὐτοῦ διὰ στενῆς φιλίας.

Ἦτο εὐτυχῆς, ἀγνοῶν ὅτι ὁ Ῥαοῦλ κα-τεῖχεν ὀλόκληρον τὴν καρδίαν τῆς Ἰουλι-έττης.

Τὰς οὕτω διερχομένας ἐσπέρας εὕρισκε πολὺ βραχείας, ἀναλόγως τῶν πόθων αὐτοῦ.

Ἡ ἐσπέρα, περὶ ἧς ἀφηγοῦμεθα, κατ'

οὐδὲν ὁμοίαζε τῶν προηγουμένων. Ἡ γὰρ λήνη ἦτο κατ' ἐπιφάνειαν. Εἰς τὰς καρ-δίαις τῶν ὁποῖαι θύελλαι ὑπεκρούπτοντο, καὶ ὁποῖαι καταστροφαι ἠτοιμάζοντο νὰ ἐκραγῶσιν!

Ἐκαστὸν τῶν τριῶν ἐκείνων προσώ-πων διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος ἰδίας σκέ-ψεως. Ὁ Σαραμί ἐσκέπτετο τὰς ἀποκα-λύψεις Ἰωάννου τοῦ Ἐπαίτου καὶ τὸ νέον δρᾶμα, ὅπερ τὸ πεπρωμένον παρεσκεύα-ζεν ἡ Ἰουλιέττη προσεπάθει νὰ ἀναπο-λήσῃ τὸ μέλλον, καὶ νὰ μαντεύσῃ τὴν τύ-χην, ἣτις τῇ ἐπεφυλάσσετο ὡς ἐκ τῶν ἀ-ποφάσεων, ἃς ἔλαβεν ὁ Ἀδριανός, τέλος, ἐσκέπτετο πῶς καὶ διατί ἐπίστευσεν εἰς τὴν ἀρετὴν τῆς γυναικὸς ἐκείνης, τῆς ὀ-ποίας τὸ παράπτωμα ἐνόμιζεν ἀσύγνω-στον. Ἐσκέπτετο τὸν Ῥαοῦλ, τοῦ ὁποίου εἶχε γείνει φίλος, καὶ ἔνεκα τοῦ ὁποίου ἡ ἀτίμως εἰσεχώρησεν εἰς τὴν οἰκίαν ἔνθα ὑπεδέχοντο αὐτόν, χθὲς ἔτι, μετ' ἀδελφι-κῆς στοργῆς.

Ὁ Ἀδριανός ἦτο ὁ μᾶλλον ἄξιος οἴ-κτου.

Ὁ Σαραμί ἔζη μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἐκ-δικήσεως ἡ Ἰουλιέττη μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ δραπετεύσῃ τῆς κατηραμένης ἐκείνης κα-τοικίας.

Μόνος ὁ Ἀδριανός οὐδεμίαν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἐλπίδα.

Κατέτροχετο ὑπὸ φοβερᾶς ἀμηχανίας.

Διενεῖτο ἂν ὤρειλε νὰ ἀποκαλύψῃ εἰς τὸν πατέρα του τὰ πάντα, ἢ νὰ τὸν ἐκδι-κήσῃ χωρὶς οὐδὲν νὰ τῷ εἴπῃ. Ἀπεφάσισε τὸ τελευταῖον.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἠσπασθη τὸν πα-τέρα του, ὡς ἔπραττε πᾶσαν ἐσπέραν. Ἐ-σφιγξε, φρίσσω, τὰς χεῖρας τῆς Ἰουλιέ-της καὶ ἀπεσύρθη.

Οἱ σύζυγοι ἔμειναν μόνον, μὴ προφέ-ροντες λέξιν, ἐξημμένοι, ῥίπτοντες μα-κρὰν τὸ προσωπεῖον, ὅπερ ἐπὶ παρουσίᾳ οἰουδήποτε μάρτυρος ἔφερον· ἐκείνη μὲν διότι ἐγνώριζε τὸν σύζυγόν της φονεᾶ· ἐ-κεῖνος δὲ διότι ἡ σύζυγός του ἔμαθε τὸ μυστικὸν αὐτοῦ.

Τὴν δεκάτην ὥραν ἀπεχωρίσθησαν, χω-ρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ ἀνταλλάξωσιν.

Αἱ ἡμέραι ἐν τούτοις παρῆλθον ἡ Κυριακὴ ἔφθασεν.

Τὴν ἡμίσειαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Ῥαοῦλ θὰ ἐδραπέτευσεν μετὰ τῆς Ἰουλιέττης.

Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀπεφασίσθη ἡ φυγὴ τῶν δὲν ἐπανεῖδον ἀλλήλους.

Ἄλλ' ἡ Ἰουλιέττη ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Ῥα-οῦλ ἠσχολεῖτο εἰς τὰς διὰ τὴν ἀναχώρη-σίντων προπαρασκευάς. Ἐκεῖνος δὲ ἦτο βέ-βαιος ὅτι κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν στιγμήν, ἡ Ἰουλιέττη δὲν θὰ ἔχανεν οὔτε τὴν τὸλμην οὔτε τὸ θάρρος τῆς.

Ἡ ἡμέρα ἐφάνη μακρὰ εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

Ὁ σύζυγός της, ὅστις ἠτοιμάζετο νὰ συλλαβῇ αὐτὴν ἐπ' αὐτοφῶρῳ τὸ ἐσπέρας εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἔραστοῦ της, καὶ ὅστις ἀναμένων τὸ θέαμα, ὅπερ Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης τῷ ὑπεσκέθη, ἠσθάνετο ἑαυ-τὸν ἀνίκανον, ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζεν ἡ στιγ-

μή, να συγκρατήση τὴν ἀνυπομονήσαν του, ὁ σύζυγός της, λέγομεν, ἀνεχώρησεν εἰς Νίρ, ἔνθα, ὡς ἔλαγε, θὰ διέμενε δύο ἡμέρας.

Ἡ Ἰουλιέττη ἠλόγει τὴν τύχην, διότι θὰ ἔμενεν ἐλευθέρα, καὶ ἐθλίβετο διότι δὲν ἠδύνατο ν' ἀπομακρύνῃ καὶ τὸν Ἀδριανόν· ἐν τούτοις δὲν ἀνησύχει, σκεπτομένη ὅτι κατὰ τὴν ὥραν τῆς φυγῆς οὗτος δὲν θὰ ἦτο πλησίον της.

Ἐπειδὴ ἡ συγκίνησις αὐτῆς ὀλόνεν κῦξανε, καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν ἡ στιγμή τῆς φυγῆς, ἐφόβετο δὲ μὴ δὲν δυνηθῆ νὰ προσποιηθῆ, προεφκίσθη κακοδιαθεσίαν ἵνα ἀποφύγῃ τὴν μετὰ τοῦ Ἀδριανοῦ συνδιαλέξιν.

Ἡ ἀπουσία τοῦ πατρός του, ἡ ἀμπωσις τοῦ ταξιδίου αὐτοῦ συνδυαζομένη μετὰ τῆς αἰφνιδίας ἀσθενείας τῆς Ἰουλιέττης, διήγειρον τὰς ὑπονοίας τοῦ Ἀδριανοῦ.

Δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι οἱ ἐρασταί, οὐς δὲν εἶδεν ὁμοῦ, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀνεκάλυψε τὸ μυστικόν των, εἶχον ὀρίσει τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἵνα ἐπανιδώσωιν ἀλλήλους.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, παρεφύλαττεν εἰς τὸν κήπον, ἵνα ἴδῃ ἐρχόμενον τὸν Ῥαούλ.

Καὶ ὄντως, περὶ τὴν πέμπτην ὥραν, παρετήρησεν, εἰς τὴν εἴσοδον τῆς μεγάλης δεινροστοιχίας, τὸν Ῥαούλ, διευθυρόμενον ταχέως πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ἐκρῦθη ὀπισθεν συστάδος ῥοδοδαφνῶν. Ὅτε ὁ Ῥαούλ ἔφθασε πρὸ τῆς οἰκίας, ἐξῆλθε παράυτα ἡ Ἰουλιέττη, ἣν ὁ Ἀδριανὸς ἐνόμιζε πάσχουσαν καὶ εὐρισκομένην εἰς τὸ δωματίον της!

Τὸν ἀνέμενε, ἐψιθύρισεν.

Προῦχώρησεν αὐτὴ εἰς συνάντησιν τοῦ ἐραστοῦ της, καί, πρὶν ἢ οὗτος δυνηθῆ νὰ προφέρῃ λέξιν, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως:

Οὐδὲ λέξιν, ὁ Ἀδριανὸς εἶναι ἐκεῖ, κεκρυμμένος. Ὁ Ῥαούλ ἔστη ἑννεός.

Κατάρθωσεν ἐν τούτοις νὰ συνέλθῃ τῆς παραχῆς του, καί, προσκλίνων εὐσεβῶς, ἀπήντησεν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης συγκινήσεως:

Τὰ πάντα εἶναι ἔτοιμα διὰ τὴν νύκτα αὐτήν.

Καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι ἔτοιμος.

Καὶ ἤρξαντο συνδιαλεγόμενοι περὶ ἄλλων ἀσημάντων πραγμάτων.

Δυσπιστοῦσιν; ἐσκέπτετο ὁ Ἀδριανός. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐκτακτον. Εἰς μάτην ἀγαπᾶται τις... δὲν ἀνταλλάσῃ τις εὐκόλως φιλήματα ἐν τῷ μέσῳ κήπου, ἔνθα διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ φωραθῆ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν οἱ ἐρασταὶ διηθύνοντο, πρὸς τὸ μέρος, εἰς ὃ εὐρίσκετο ὁ Ἀδριανός. Παρετήρησεν αὐτοὺς κατὰ πρόσωπον, καὶ ἐξέπληγῃ μὴ ἀνακάλυπται τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν.

Μήπως ἀπατώμαι;

Ὅχι! ἦτο ἀδύνατον. Τοὺς εἶχεν ἴδει ἀνταλλάσσοντας φιλήματα. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ψυχραμίαν καὶ τὴν ἀταραξίαν αὐτῶν, ἐνῶ ἐπίστευον βεβαίως, ὅτι εἶναι μόνοι;

Ἀντὶ νὰ σκεφθῆ ἐπὶ πολὺ περὶ τοῦ ζή-

τήματος τούτου, ὑπέκρινε εἰς τὴν κατέχουσαν αὐτὸν ἀνυπομονήσαν, παρουσιάσθη αἴφνης:

Καλὴν ἐσπέρην, Ἀδριανέ! εἶπεν ὁ Ῥαούλ μετὰ μεγίστης ἀταραξίας.

Χαίρετε, ἀπήντησεν ὁ Ἀδριανὸς ἰεὺς πλειὸς ὀργῆς, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ καταλάβῃ τὸν Ῥαούλ γονυκλινῆ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ἰουλιέττης.

Καὶ διήλθε, χωρὶς ἄλλο, τι νὰ προσθήσῃ, τοσοῦτον ταχέως, ὥστε δὲν ἠδυνήθησαν οἱ ἐρασταὶ νὰ διακρίνωσι τὸ ἄγριον βλέμμα του.

Τί ἔχει λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Ῥαούλ τὴν Ἰουλιέττην.

Πιστεύω ὅτι μᾶς παρεφύλαττε, καὶ ὅτι ἠνόησε τὰ πάντα, ἀπήντησεν ἐκείνη.

Τὰ πάντα καί! ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ περὶ τῆς φυγῆς σχέδιόν μας, τὸ ὅποιον εἰς οὐδένα ἐνεπιστεύθημεν!

Ἐπεκράτησε βραχεῖα σιωπῆ.

Αἱ! Τί σημαίνει! ἀνέκραξεν ὁ Ῥαούλ. Τὴν νύκτα ταύτην θὰ εἴμεθα μακρὰν τοῦ μέρους τούτου, διὰ παντός καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ, ἀπὸ πάντα ὅστις ἤθελε σκεφθῆ νὰ μᾶς καταδιώξῃ.

Ὁ Θεὸς νὰ σε εἰσακούσῃ! εἶπεν ἡ Ἰουλιέττη, καταστάσα σύνου.

[Ἐπιταί τὸ τέλος]

TONY.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ὁρα προηγούμενον φύλλον]

Καὶ τίς σας εἶπεν, ὅτι ὁ ὑποτιθέμενος ἐκείνος ἱερεὺς μοὶ ἐκόμισεν ἔγγραφα; ἠρώτησεν ὁ δικηγόρος, ἀποκαλύψας τὴν ἑτέραν τῶν κνημῶν τόσον ἀποτόμως, ὥστε ὁ Γορανφλότος ἐταράχθη ἐν τῇ κατακλιθεὶς αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρονιτου ὑψηλῆ μακαριότητι.

Ὁ Γορανφλότος ἐσκέφθη, ὅτι εἶχεν ἐπιστῆ ἡ στιγμή νὰ ἐπιδείξῃ σθένος ψυχῆς.

Ὅστις μοὶ τὸ εἶπεν ἤξεύρει τί λέγει, ἀπήντησεν ἐμπρός, τὰ ἔγγραφα, τὰ ἔγγραφα, ἄλλως δὲν διδεται ἄφρασις.

Αἱ! νὰ τὴν βράσω τὴν ἀφρασίαν σου, κτήνος, ἀνέκραξεν ὁ Δαυίδ, σκιρτήσας ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ ἀρπάσας τὸν μοναχὸν ἐκ τοῦ λαιμοῦ.

Αἱ! καλέ! ἀνεφώνησεν οὗτος, ἔχετε κακοήθη πυρετόν; δὲν θέλετε νὰ ἐξομολογηθῆτε;

Ὁ ἀντίχειρ τοῦ δικηγόρου, ἐφαρμοσθεὶς δεξιῶς καὶ ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ λάρυγγός τοῦ μοναχοῦ, διέκοψε τὴν φράσιν αὐτοῦ, τὴν ὅποιαν ἐπήκολούθησε συριγμός, ὁμοίος ροχαλιτῶ ἀγωνιῶντος.

Ἐγὼ θέλω νὰ σ' ἐξομολογήσῃ, ῥασοφόρος τοῦ Βελζεβούλ, ἀνέκραξεν ὁ Δαυίδ, καὶ θὰ ἴδεις ἐὰν ὁ κακοήθης πυρετός μ' ἔχη πιάσει τόσον, ὥστε νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ σε ἰπνίξω.

Ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος ἦτο ρωμαλέος, πλὴν, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, διετέλει ἐν ἐκείνῃ πῆ καταστάσει τῆς ἀντιδράσεως, καθ' ἣν ἡ μέθη ἐπενεργεῖ ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ παράλλου αὐτό.

Δὲν ἠδυνήθη, λοιπόν, εἴμῃ ν' ἀνεγερθῆ ἀπὸ τοῦ ἀνακλίντρονι, ν' ἀρπάσῃ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὸ ὑποκάμισον τοῦ δικηγόρου καὶ ν' ἀπωθήσῃ αὐτὸν μακρὰν.

Εἶναι δίκαιον νὰ εἰπωμεν, ὅτι ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος ἀπώθησε τόσον ἰσχυρῶς τὸν Νικόλαον Δαυίδ, ὥστε οὐκ ἐξηπλώθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου.

Πλὴν ὁ Δαυίδ ἀνηγέρθη μακρῶς ἐκ τῆς ὀργῆς καί, ἐπιλαθόμενος τοῦ μακροῦ ξίφους του, τὸ ὅποιον εἶχεν ἴδει ὁ Βερνούλλετος καὶ τὸ ὅποιον ἐκρέματο εἰς τὸν τοῖχον ὀπισθεν τῶν ἐνδυμάτων του, ἔσυρε τὴν λεπίδα ἀπὸ τοῦ κολοῦ καὶ ἔθεσε τὴν αἰχμὴν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ μοναχοῦ. ὅστις, ἐξηντλημένος ἐκ τῆς ὑπ' αὐτοῦ καταβλήθεισας ὑπερτάτης προσπάθειας, εἶχεν ἐπαναπέσει ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρονι.

Τώρα εἶναι ἡ σειρά σου νὰ ἐξομολογηθῆς, εἶπεν αὐτῷ μὲ φωνὴν ὑπόκωφον, ἄλλως σὲ φονεύω.

Ὁ Γορανφλότος, ἐντελῶς συνελθὼν ἐκ τῆς μέθης, ἕνεκα τῆς δυσἀρέστου ἐπαφῆς τῆς ψυχρῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους μετὰ τοῦ δέρματός του, ἐνόησε τὴν σοβαρότητα τῆς θέσεώς του.

Ὡ! εἶπε, δὲν εἴσθε, λοιπόν, ἀσθενής; ἦτο κωμωδία ἡ ὑποτιθεμένη ἀγωνία σας;

Λησμονεῖς, ὅτι δὲν προσήκει εἰς σὲ νὰ ἐρωτᾷς, εἶπεν ὁ δικηγόρος, ἀλλὰ ν' ἀποκρίνεσαι;

Εἰς τί ν' ἀποκρίνωμαι;

Εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου.

Τίς εἶσθι;

Τὸ βλέπετε, εἶπεν ὁ μοναχός.

Αὐτὴ δὲν εἶναι ἀπόκρισις, εἶπεν ὁ δικηγόρος, στηρίζας ἰσχυρότερον τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους του.

Τί διάβολο κάμνετε; προσέξαστε. Ἐὰν με φονεύσητε πρὶν ἢ σας ἀποκριθῶ, δὲν θὰ μάχητε τίποτε.

Ἐχεις δίκαιον· τὸ ἔνομά σου;

Ἀδελφὸς Γορανφλότος.

Εἶσαι, λοιπόν, πραγματικὸς μοναχός;

Ἡῶ! πραγματικὸς μοναχός; τὸ πιστεύω.

Διατί εὐρίσκεσαι εἰς Λυών;

Διότι εἶμαι ἐξόριστος.

Τίς σε ὠδήγησεν εἰς τοῦτο τὸ ξενοδοχεῖον;

Ἡ τύχη.

Πρὸ πόσων ἡμερῶν εὐρίσκεσαι ἐδῶ;

Πρὸ δέκα ἔξ.

Διατί μὲ κατεσκόπευες;

Δὲν σας κατεσκόπευον.

Πῶς ἔμαθες ὅτι εἶχον λάθει ἔγγραφα;

Διότι μοὶ τὸ εἶπον.

Τίς;

Ὅστις μ' ἔστειλε πρὸς ὑμᾶς.

Καὶ τίς σ' ἔστειλε;

Αὐτὸ δὲν δύναμαι νὰ σας εἰπῶ!

Τὸ ὅποιον ἔμωσ θὰ μοι εἰπεί;

Αἱ, αἱ! ἀνεφώνησεν ὁ μοναχός. Διαβόλε! θὰ φωναξῶ, θὰ καλέσω βοήθειαν.

Καὶ ἐγὼ φονεύω.

Ὁ μοναχὸς ἐρριξε κραυγὴν καὶ σταγῶν

αίματος ἐκκλιδώσε τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους τοῦ δικηγόρου.

— Τὸ ὄνομά του; εἶπεν οὗτος.

— Ἄ! τόσον τὸ χειρότερον, μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ μοναχός, ἐκράτησα ὅσον ἡδυνήθην.

— Ναί, λέγε, ἡ τιμὴ σου ἐσώθη. Τίς σ' ἐστειλε πρὸς ἐμέ;

— Ὁ

Ὁ Γορανφλότος ἐδίστασεν αὐτίς τῷ ἦτο δυσχερὲς νὰ προδώσῃ τὴν φιλίαν.

— Τελειώνει, λοιπόν; εἶπεν ὁ δικηγόρος; κτυπῶν τοὺς πόδας.

— Ὁ Σχικώ.

— Ὁ γελωτοποιὸς τοῦ βασιλέως;

— Αὐτός ὁ ἴδιος;

— Καί ποῦ εἶναι;

— Ἰδοὺ ἐγώ! εἶπε μία φωνή.

Ὁ Σχικώ ἐπεράνη ἐπὶ τῆς φιλίας τῆς θύρας, ὠχρός, σοβαρός καὶ κρατῶν εἰς τὴν δεξιὰν γυμθὸν ξίφος.

Δ

Πῶς ὁ Σχικώ, ἀφοῦ ἔκαμεν ὀπὴν διὰ τρουπανίου, ἔκαμεν ἑτέραν διὰ τοῦ ξίφους.

Ὁ κύρ Νικόλαος Δαυῖδ, ἀγνωρίζας τὸν θανάσιμον ἐχθρόν του, δὲν ἡδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ κίνημα τρόμου.

Ὁ Γορανφλότος, ἐπωφεληθεὶς ἐκείνης τῆς στιγμῆς, ἐκινήθη πλαγίως καὶ ἔθραυσε τὴν μεταξὺ τοῦ τραχήλου του καὶ τοῦ ξίφους τοῦ δικηγόρου ὑπάρχουσαν εὐθεῖαν γραμμὴν.

— Βοήθειαν, φίλτατε φίλε, ἀνέκραξε, βοήθειαν, μὲ φονεύουν!

— Ἄ! ἄ! ἀγαπητὲ κύριε Δαυῖδ, εἶπεν ὁ Σχικώ, ὑμεῖς, λοιπόν, εἶσατε;

— Ναί, ἐψιθύρισεν ὁ Δαυῖδ, ναί, ἀναμφιβόλως, ἐγὼ εἶμαι.

— Χαίρω μεγάλως, ὅτι σὰς εὐρίσκω, ἀπήντησεν ὁ Γασκόνας.

Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν μοναχόν:

— Ἀγαθὲ μοι Γορανφλότε, εἶπεν, ἡ ἐνταῦθα παρουσία σου ὡς μοναχοῦ ἦτο ἀναγκασία πρὸ ὀλίγου, ὅτε ὁ κύριος ἐθεωρεῖτο ψυχορραγῶν νῦν ὅμως, ὅτε ὁ κύριος ἔχει θαυμασίως τὴν υἰγιειάν, δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην πνευματικῆς, ἐπομένως θὰ λογαριασθῇ μεθ' ἐνὸς εὐπατρίδου.

Ὁ Δαυῖδ ἐπειράθη ν' ἀρθρώσῃ περιφρονητικὴν τινα φράσιν.

— Ναί, μετ' εὐπατρίδου, εἶπεν ὁ Σχικώ, ὅστις θὰ σὰς δεῖξῃ, ὅτι εἶναι γνήσιος. Ἀγαπητὲ μοι Γορανφλότε, ἐξηκολούθησε, σὰς παρακαλῶ νὰ μεταβῆτε νὰ τοποθετηθῆτε ὡς σκοπὸς εἰς τὴν κλιμακα καὶ νὰ ἐμποδίσῃτε πάντα θελήσοντα νὰ με ταραξῇ εἰς τὴν μετὰ τοῦ κυρίου βραχεῖαν συνδιαλέξιν μου.

Ὁ Γορανφλότος ἀκριβῶς τοῦτο ἐπεθύμει, ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ Νικολάου Δαυῖδ, ἐπομένως, προσκολλώμενος σχεδὸν εἰς τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου, ἐξῆλθεν αὐτοῦ καθ' ἑκάτον λίτρας ἐλαφρότερος ἢ ὅσον ἐξύγιζεν, ὅτε εἰσῆλθεν εἰς αὐτό.

Ὁ Σχικώ ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ ἔσυρον μοχλόν.

Ὁ Δαυῖδ παρετήρησε τὰς προκαταρκτικὰς ταύτας ἐργασίας μετὰ στενοχωρίας, προερχομένης ἐκ τοῦ ἀπροσδοκῆτου, ἀλλὰ ταχέως συνήλθε, βασιζόμενος εἰς τὴν γνωστὴν περὶ τὸ χειρίζεσθαι τὰ ὄπλα δεξιότητά του καὶ διότι ἦτο μόνος μετὰ τοῦ Σχικώ, ὅτε δ' οὗτος, κλεισὰς τὴν θύραν ἐστράφη πρὸς αὐτόν, τὸν εὖρος ὀρθιον παρὰ τὴν κλίνην κρατοῦντα τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἔχοντα μειδιάμα ἐπὶ τῶν χειλέων.

— Ἐνδύθητε, κύριε, εἶπεν ὁ Σχικώ, σὰς δίδω καιρὸν καὶ εὐκολίαν, διότι κατ' οὐδὲν θέλω νὰ πλεονεκτῶ ὑμῶν. Γινώσκω, ὅτι εἶπατε ἰκανώτατος ξιφομάχος, ἀλλὰ μοι εἶναι ἐντελῶς ἀδιάφορον.

Ὁ Δαυῖδ ἐγέλασε καὶ εἶπεν:

— Ὁ ἀστείονός εἶναι ἄριστος.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Σχικώ, μοι φαίνεται τοῦλάχιστον τοιοῦτος, διότι ἐκφέρω ἐγὼ αὐτόν, ἀλλὰ, μετ' ὀλίγον, θὰ φανῇ καλλίτερος ὑμῖν, ὅστις ἔχετε κλαίσθησιάν. Ἡξεύρετε τί ἐρχομαι νὰ σὰς ζητήσω, κύρ Νικόλαε;

— Τὰς ὑπολοιπούς μαστιγώσεις, τὰς ὁποίας ἐξ ὀνόματος τοῦ δουκὸς Μεγζένσας ὀφείλω ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπηδήσατε τόσον ταχέως διὰ τοῦ παραθύρου.

— Ὅχι, κύριε; ἐκράτησα λογαριασμὸν καὶ θὰ τὰς ἀπιδώσω, ἐστὶ ἡσυχος, πρὸς τὸν δανειστὴν μου. Ἐδῶ ὅμως ζητῶ γενεαλογίαν τινά, τὴν ὁποίαν ὁ κύριος Πέτρος δὲ Γονδύ, ἐν ἀγνοίᾳ του, ἐκόμισεν εἰς Ἀβινιῶνα καὶ ἐπίσης ἐν ἀγνοίᾳ ἔφερε πρὸς ὑμᾶς, πρὸ μικροῦ.

Ὁ Δαυῖδ ὠχρίασε.

[Ἐπειτα συνέχισε].

Δμλ.

ΤΕΘΑΜΜΕΝΟΙ ΖΩΝΤΕΣ

[Διήγημα Elie Berthet]

[Συνέχεια: ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

Οὕτως ἐβῆδισαν ἑκατοντάδα βημάτων. Ὁ Λεονάρδος αἴφνης παρετήρησε νέον ἐμπόδιον. Θύρα τις στερεά, ἂν καὶ ὀλίγον σκληροκόβρωτος, ἔβρασεν ἐρημητικῶς τὴν στοάν. Ἐκρουσεν αὐτὴν διὰ τοῦ πελέκειος τὸν ὁποῖον ἐκράτει καὶ πᾶραυτὰ ἤχος παρατετακμένος καὶ μεγαλοπρεπῆς ἠκούσθη, ὡς εἰ ἡ θύρα ἐκείνη τοὺς ἐχώριζε μεγάλως τινὸς ἀντοκαφῆς.

— Εἶνε ἀερόθυρα χωρὶς ἄλλο, ἀνέκραξε περιχαρῶς ὁ Ἀντώνιος, εἰς τὸ ἄλλο μέρος θὰ ἦνε τὰ ὀρύγματα τῶν κλιμακῶν.

— Βεβαίως εἶνε ἀερόθυρα, εἶπεν ὁ Λεονάρδος, δὲν πιστεύω ὅμως νὰ φέρῃ εἰς τὰ ὀρύγματα, ἀλλὰ εἰς ἀρχαῖον ἀνθρακῶνα. Παρατήρησον!

Τῷ ὄντι ἡ ἐπὶ τοῦ τοιχώματος τῆς στοᾶς μέλαινα γραμμὴ ἐδήλου ὅτι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τὸ ἔδαφος δὲν ὠμοιάζεν ἐκεῖνου, ἐφ' οὗ ἴσταντο πρότερον, καὶ ὅτι ἡ στοὰ διήρχετο διὰ τῆς ἀνθρακούχου φλεβός. Βεβαίως ὁ Ἀντώνιος θὰ ἠννόησε τὸ ὄρθον τῆς παρατηρήσεως τοῦ Λεονάρδου, διότι ἀπήντησε:

— Καὶ τί βλάπτει; μὲ τὸν πέλεκυν θὰ βίψωμεν κάτω αὐτὴν τὴν θύρα καὶ ἂν εὐ-

ρωμέν καὶ ἄλλην, τὴν βίχνωμε καὶ αὐτὴν... πιστεύω ὅμως ὅτι τὰ ὀρύγματα δὲν θὰ ἦνε μακρὰν.

Ὁ Λεονάρδος ἴστατο σύννους.

— Ἐ! λοιπὸν τί περιμένεις; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀντώνιος ἀνυπομονῶν. Αὐτὴ ἡ θύρα πρέπει νὰ ἀνοιχθῇ. Ἄν εἶσαι κουρασμένος, δός μου ἐμένα τὸν πέλεκυν σου καὶ θὰ ἰδῇς πόσον γρήγορα θὰ τελειώσῃ ἡ δουλεία...

— Μίαν στιγμὴν, προφυλάξεις; τινὲς εἶνε ἀνυπακούει, εἶπεν ὁ Λεονάρδος.

— Τί! ἀκόμη φοβᾶσαι;

— Ἀντώνιε, ὡς ἀνθρακωρύχος θὰ ἐννόησες βεβαίως πόσον ὁ ἀήρ ἦτο μεμολυσμένος εἰς τὰ ἀνθρακωρυχεῖα τῆς Μελαρῆς Παρθένου, ἂν καὶ ἐκυκλοφόρει ἐλευθέρως. Φαντάσθητι λοιπὸν τί πιθανὸν νὰ συμβῇ εἰς τὸ μέρος αὐτό, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ ἀήρ πρὸ καιροῦ εἶνε κεκλισμένος. Οὐδόλως ἀπίθανον εὐθύς ὡς εἰσέλθωμεν νὰ πέσωμεν κεραυνόπληκτοι.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐκόλο... σὺ ὄλα τὰ σκέπτεσαι καὶ ὄλα τὰ προβλέπεις!

Ἡ συνδιαλέξις αὕτη ἐγένετο ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

Αἱ γυναῖκες ἐν τούτοις, κατὰ προτοπὴν τοῦ Λεονάρδου, ἐπανεκάθησαν, οὗτος δὲ μετὰ τοῦ Ἀντωνίου, λαβόντες ὄλας τὰς δυνατὰς προφυλάξεις, προσεπάθησαν νὰ ἀνοίξωσι τὴν ἀερόθυραν. Ἀφήρσαν πρῶτον διὰ τῆς σκαπάνης τὸ ἀπασκληρμένον χῶμα, ὅπερ ἠμπόδιζε τὴν θύραν νὰ ἀνοίξῃ, βεβαιωθέντες δὲ ὅτι οὐδὲν θὰ τὴν ἠμπόδιζε νὰ ἐπανακλεισθῇ, ἐπληξαν τὸ κλειθρὸν διὰ τοῦ πελέκειος, ὅπερ ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν των.

Ὁ Λεονάρδος τότε ἠμηνέφωξε τὴν θύραν καὶ διὰ τῆς λυχνίας του παρετήρησε τὸ ὑποπτον ἐκεῖνο μέρος.

Τὸ φῶς τῆς λυχνίας εἰς τὸν νέον ἀτμοσφαιρικὸν ἐκεῖνον ἀέρα μετεβλήθη εἰς βαθὺ κυανοῦν. Ὑπὸ τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο φῶς διέκρινεν ἀνθρακῶνα εὐρύ, οὐτινος αἱ δοκοὶ ἦσαν τεθραυσμέναι· τὸ θέγμα ἐκεῖνο τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς ἐρημώσεως ἦτο φοβερώτερον ἐκεῖνου τῆς Μελαρῆς Παρθένου. Ἰδίως δὲ ἐξέπληξαν αὐτόν αἱ ἐπὶ τοῦ στεγάσματος στρογγύλαι καὶ διαφανεῖς φλύκταναι, ἃς καὶ ἡ ἐλαχίστη πνοὴ τοῦ ἀνέμου ἐκίνηε.

Αἱ φλύκταναι αὗται, ὡς καὶ τὸ μεγεθυθὲν φῶς τῆς λυχνίας ἦσαν ἀλάθητα σημεῖα, ὅτι ἡ στοὰ ἐκείνη ἦτο ἀνάπλωτος εὐφλέκτου ἀερίου, καὶ ὅτι θὰ ἐξετίθεντο εἰς βέβαιον κίνδυνον, ἐὰν ἐδοκιμάζον νὰ διαβῶσιν αὐτὴν.

Τὸ εὐφλεκτον ἀερίον.

Ἀποσύρας ὁ Λεονάρδος τὴν λυχνίαν του, ἠτις ἀνέλαβε τὸ πρότερον φῶς τῆς ἐπανεκλείσε τὴν θύραν τῆς στοᾶς. Καταληφθεὶς ὅμως ἐκ σκοτοδίνης, ὡς ἀναπνεύσας ἐκ τοῦ μεμολυσμένου ἐκεῖνου ἀέρος, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοιχώματος τῆς στοᾶς, ἵνα μὴ πέσῃ. Ὁ Ἀντώνιος ἔσπευσε νὰ τον βοηθήσῃ.

— Πάλιν λοιπόν ἐμάντευσε! τῷ εἶπεν, ἔχει ἀέριον;

Ἀπεμακρύνθησαν τότε ἀμφότεροι τῆς στοᾶς, ἵνα μὴ προσβληθῶσιν ἐκ τοῦ ἀερίου, τοῦ ἐκ τῶν σχισμᾶδων τῆς θύρας ἐξερχομένου.

Ἦτο πλέον ἀδύνατον νὰ ἀποκρύψωσι τὴν ἀλήθειαν εἰς τὰς νέας.

— Ἄχ! ἐὰν ὁ Ἀντώνιος ἐσώζετο διὰ νὰ περιποιηθῆται τὴν ἀσθενή, δυστυχῆ μου θείαν! ἀνέκραξε κλαίονσα ἡ Γερτρούδη.

— Πῶς θὰ ὑποφέρῃ τὴν σκληρὰν αὐτὴν δοκιμασίαν ὁ δυστυχῆς πατήρ μου, ἐπρόσθεσεν ἡ Ἀμαλία. Θεέ μου, δός μοι ἥρεμον θάνατον!

— Δὲν ἀπωλέσθη ἀκόμη τὸ πᾶν, ἐπανελάθεν ὁ Λεονάρδος. Δεσποινίς, μὴ σπαράσσετε τὴν καρδίαν μου, καθ' ἣν στιγμὴν ἔχω ἀνάγκην ψυχραιμίας καὶ θάρρους... Ἀντώνιε, γνωρίζεις βεβαίως ὅτι καθ' ἃν χρόνον ἢ διὰ τοῦ ἀεριστήρος ἀνανέωσις τοῦ ἀέρος δὲν ἦτο γνωστὴ, καθ' ἑκάστην πρωτὴν ἀνθρωπὸς τις—μὲ διάβροχα ἐνδύματα καὶ κρατῶν μακρὸν πάσσαλον, εἰς τὴν ἀκραν τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἀνημμένη θρυαλλίς—ἐπιπτε πρηνῆς, καὶ ἀνέπλεγε τὰ κατὰ τὴν νύκτα σχηματιζόμενα ἀέρια, καὶ οὕτως οἱ ἐργάται ἠδύνατο ἀκινδύνως νὰ ἐργασθῶσιν.

— Αὐτὸ τὸ γνωρίζω ἠξέυρω ὅμως ὅτι ὁ δυστυχῆς ἐργάτης, ὁ ὁποῖος ἔκαμνεν αὐτό, πέθαινε ἀπὸ ἀσφυξία ἢ κατακτυπημένος ἀπὸ τὰ χῶματα, τὰ ὁποῖα ἐπέφταν ἀπὸ τὸν κρότο... Δι' αὐτὸ ἐπυρσάν αὐτὸ τὸ μέσον...

— Ἐν τούτοις εἶναι τὸ μόνον διὰ νὰ ἐξέλθωμεν. Τὸ πείραμα αὐτὸ θὰ γίνῃ, ἀφοῦ λάβω τινὰς προφυλάξεις.

Καὶ ταῦτα λέγων ἔσχιζε διὰ τοῦ πελέκως του τὴν ἀκραν τοῦ πασσαλοῦ, δι' οὗ κατεμέτρησε τὴν κατάρρηξιν, καὶ προσήρμωζε θειοῦχον θρυαλλίδα, ἣν ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ σάκκου του. Τὸ παράβολον ἐκεῖνο μέτρον ἐξέπληξε πάντας, ἢ δὲ Ἀμαλία πρῶτη ἐψιθύρισε:

— Σὺς ἰκετεύω, Λεονάρδε, σκεφθῆτε... θὰ ἐκτεθῆτε εἰς βεβαίον σχεδὸν θάνατον.

— Ἄλλ' ἐὰν δὲν ἐκτεθῶ, δεσποινίς, ἡ καταστροφή μας εἶνε βεβαία. Ὁ ἀήρ ἐδῶ δὲν ἀνανεοῦται καὶ διὰ τοῦτο μολύνεται εὐκόλως... παρατηρήσατε πόσον σεῖς καὶ ἡ Γερτρούδη εἰσθε ὠχραί... καὶ ἐγὼ αἰσθάνομαι βάρος εἰς τὸ στῆθος... πρέπει νὰ σπεύσωμεν, ἄλλως θὰ ἦνε πολὺ ἀργαί...

— Ἀλήθεια! καὶ ἐμένα τὰ αὐτὰ μου βουίζουν καὶ μοῦ φαίνεται... μὰ δικτὶ νὰ μὴν πέθῶν ἐγὼ καὶ νὰ γλυτώσουν οἱ ἄλλοι;... Νὰ ἀποθῶν ἢ ἀρραβωνιαστικὴ μου, τὴν ὁποῖαν ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδίαν, καθὼς καὶ ἡ δεσποινίς Βὰν Βέστη, ἢ ὁποῖα ἔκαμε τόσα καλὰ εἰς ἐμὲ καὶ τὴν οἰκογένειάν μου; ὦ, ὄχι! θὰ θυσιασθῶ διὰ νὰ παῖς σώσω.

— Ὅχι, ὄχι, ἀνεφώνησεν ἡ Γερτρούδη, ἐναγκαλιζομένη αὐτόν, μὴ... καλλιτέρα νὰ ἀποθάνωμεν ἀγκαλιασμένοι...

— Βλέπεις, Ἀντώνιε, πόσον σὲ ἀγαπᾷ! εἶπεν ὁ Λεονάρδος μελαγχολικῶς μειδιῶν,

ὀφείλεις λοιπὸν νὰ ζήσης χάριν τῆς μητρὸς σου καὶ τῆς Γερτρούδης.

— Καὶ σεῖς, Λεονάρδε, εἶπεν ἡ Ἀμαλία δραξαμένη τῆς χειρὸς τοῦ ἀνθρακωρύχου, παρ' οὐδενὸς δὲν ἀγαπᾶσθε;... Δὲν ἔχετε οἰκογένειαν, φίλν, τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ σας νὰ ἦνε πολὺτιμος;

Ὁ Λεονάρδος τὴν παρετήρησεν ἀτενῶς, αὐτὴ δὲ ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀποσύρουσα τὴν χεῖρά της.

— Ἐχω συγγενῆ τινα, ἀπήντησε μελαγχολικῶς ὁ Λεονάρδος, ὅστις μὲ ἀγαπᾷ ὡς υἱόν του. Ὁ Θεὸς θὰ τον ἐνθαρρύνῃ καὶ θὰ τον προστατεύσῃ.

Καὶ, σκεφθεὶς ὀλίγον, ἀπηθύβη τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἀντώνιον.

— Ἄκουσον, τῷ εἶπε, καὶ ἐνθυμοῦ καλῶς τὰς παραγγελίας μου. Θὰ εἰσέλθω εἰς τὸν ἀνθρακῶνα διὰ νὰ ἀναφλέξω τὸ ἀέριον. Εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκκρηξίν, ἐὰν δὲν ἐπανεέλθω, θὰ διέλθῃς τρέχων τὴν στοᾶν. Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον θὰ ὑπάρχει θύρα, ἀνοίγουσα ἀναμφιβόλως ἐπὶ τοῦ πρὸς ἀνανέωσιν τοῦ ἀέρος ὀρύγματος. Χωρὶς νὰ διατάσῃς, κτύπησε τὴν θύραν διὰ τοῦ πελέκως σου δυνατὰ καὶ ἀλληλοδιαδόχως, χωρὶς στιγμὴν νὰ διακοπῆς, ἐὰν δὲν θραυσθῆ, προσπάθησον, τοῦλάχιστον, νὰ ἀποσπάσῃς μερικὰς σανίδας, διὰ νὰ εἰσέλθῃ καθαρὸς ἀήρ. Μὴ σκεφθῆς καθόλου δι' ἐμὲ, πληγωμένος ἢ καὶ φονευμένος εἶμαι, σοὶ ἀπαγορεύω ῥητῶς νὰ παύσῃς τὴν ἐργασίαν. Ἀφεύκτως πρέπει νὰ σωθῶν αἱ δυστυχεῖς αὐταὶ νέαι, καὶ θὰ κατόρθωθῇ τοῦτο ἂν εἰσέλθῃ καθαρὸς ἀήρ, ὅστις ἐδῶ δὲν ὑπάρχει. Μὲ ἠννόησας; θὰ ἀκολουθήσῃς πιστῶς τὰς ὁδηγίας μου;

— Ναί, τὸ ὑπόσχομαι, Λεονάρδε, ἀλλ' ἐν τούτοις, μ' ὄλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα λέγεις πιστεύω...

— Ἀρκεῖ... τὰ πάντα εἶνε ἔτοιμα.

Καὶ ἔβρεξε τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ καὶ τὸ βινόμακτρον του διὰ τοῦ ἐκεῖ ὑπάρχοντος ὕδατος. Μετὰ τὰς προφυλάξεις ταύτας, εἶπε πρὸς τὰς νεανίδας:

— Δεσποινίδες, ἀπομακρυνθῆτε... Ἡ θύρα θὰ θραυσθῆ ἐκ τῆς ἐκκρηξίσεως... πιθανὸν νὰ σας συμβῇ δυστύχημα. Πηγαίνετε ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ κοίλωμα, ἐκεῖ θὰ εἰσθε ἐν ἀσφαλείᾳ.

Καὶ εἰδείκνυε κοίλωμά τι, τριάκοντα βήματα ἀπέχον τῆς θύρας.

Ἡ Γερτρούδη ἠθέλησε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ ὑποδεικνυόμενον μέρος, ἀλλ' αἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλιπον.

Ὁ Ἀντώνιος ἔσπευσε καὶ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ προύχρησε πρὸς τὸ κοίλωμα. Ὁμοίως ἠθέλησε νὰ πράξῃ καὶ ὁ Λεονάρδος εἰς τὴν δεσποινίδα Βὰν Βέστην, ἀλλ' αὐτὴ ἠρκέσθη μόνον νὰ στηριχθῆ ἐπὶ τοῦ βραχίονος αὐτοῦ, καὶ νὰ προχωρήσῃ κλονιζομένη. Ὁ Λεονάρδος ἦτο λίαν τεταραγμένος καὶ σιωπηλός, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐψιθύρισε, θλίβων ἠρέμα τὸν βραχίονα τῆς Ἀμαλίας:

— Δεσποινίς, ἡ ἐπιχείρησις, ἣν ἀνέλαβον, ὀλίγας ἐλπίδας σωτηρίας μοὶ παρέχει, καὶ ἴσως μετὰ τινὰς στιγμὰς δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον... κατὰ τὴν ἐπίσημον λοιπὸν

αὐτὴν στιγμὴν, ἡ καρδία μου ἀδυνατεῖ νὰ κρατήσῃ μυστικόν, τὸ ὁποῖον τὰ χεῖλη μου ἐπαναλαμβάνουσιν...

Ἔστη πνευστιῶν.

— Μυστικόν;... προσέθεσεν ἡ δεσποινίς Βὰν Βέστη.

— Ναὶ μυστικόν, τὸ ὁποῖον, βεβαίως, θὰ ἐνοήσατε... Ἀμαλία, ἂν καὶ ἡ κοινωνικὴ θέσις μου εἶναι διάφορος τῆς ἰδικῆς σας, ἐν τούτοις ἡ ψυχὴ μου σοὶ ἀνήκει... σὺς ἀγαπᾷ, Ἀμαλία.

Ἡ Ἀμαλία ἔμεινεν ἄφωνος.

— Σὺς ὑβρίζω ἴσως, ἐπανελάθεν ὁ Λεονάρδος, ἴσως οἰκτείρετε τὸν πτωχὸν ἀνθρακωρύχον, ὅστις τολμᾷ νὰ ὀμιλῇ οὕτω... ἡμέραν τινὰ ὅμως ἴσως μάθετε... τὸ θάρρος μου προέρχεται ἐκ τῆς βεβαιότητος ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἀποθνήσκω... Δὲν συγκινεῖσθε, λοιπὸν, διὰ τὸν θυσιαζόμενον δι' ὑμᾶς τὴν νεότητά του, τὴν ζωὴν του;...

Ἡ Ἀμαλία ἔμεινεν ἄφωνος πάντοτε. Ἐν τούτοις ἐφθασαν εἰς τὸ κοίλωμα ἡ Ἀμαλία ἐκάθησεν εἰς ἣν πρὸ ὀλίγου θέσιν ἐκάθητο ἡ Γερτρούδη. Ὁ Λεονάρδος ἀπελιπίσθεις ἐκ τῆς σιωπῆς τῆς Ἀμαλίας ἐπανελάθε μετὰ πικρίας:

— Δεσποινίς, βεβαίως, δὲν θὰ συγχωρήσατε τὴν ἐνοχον τόλμην μου... οὐδὲν λοιπὸν μὲ ἔλκει εἰς τὸν κόσμον, διότι ἡ παρουσία μου τοῦ λοιποῦ θὰ εἶνε δι' ὑμᾶς ἀνυπόφορος, ἢ βδελυρά... Χαίρετε.

Καὶ ἤδη ἀπεμακρύνετο, ἀλλ' ἡ Ἀμαλία τὸν ἀνεκάλεσε λέγουσα:

— Λεονάρδε, μένιντε, σὺς ἐξορίζω δὲν δεχόμεθα τὴν θυσίαν σας... Ὁ ἀποθάνωμεν ὅλοι ὅμως, ὡς εἶπεν ἡ Γερτρούδη.

— Ἡ Γερτρούδη ἀγαπᾷ τὸν Ἀντώνιον, ἐν ᾧ ὑμεῖς...

— Μένιντε, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀμαλία, μὲ φωνὴν μόλις ἀκουομένην ἐκ τῆς συγκινησεως; ἂν δὲν ἐνωθῶμεν ζῶντες, θὰ ἐνωθῶμεν κίωνως διὰ τοῦ θανάτου.

Ὁ Λεονάρδος ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Ἀμαλίας καὶ τὴν ἠσπάσθη παραφόρως, λέγων:

— Εὐχαριστῶ δὲν θέλω νὰ ἀποθάνετε! θέλω νὰ ζήσετε διὰ νὰ ἐνθυμησθε... Ἐὰν ἀποθάνω, ἀποθνήσκω εὐχαριστημένος, διότι οἱ λόγοι σας ἐπέχυσαν βάλσαμον πρηνεργίας εἰς τὴν τεθλιμμένην μου ψυχὴν. Καὶ πάλιν σὺς εὐχαριστῶ... Χαίρετε!...

Καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν ἀερόθυραν, μὴ προσέξας εἰς τὰς παρακλήσεις καὶ τὰς φωνὰς τῶν νεανίδων. Ὁ Ἀντώνιος ἠθέλησε νὰ τον ἐμποδίσῃ, ἀλλ' ὁ Λεονάρδος τὸν ἀπώθησε λέγων αὐτῷ χαμηλοφώνως:

— Μὴ λησμόνει τὰς ὁδηγίας μου... πρὸ πάντων προφύλαξον τὰς λυχνίας, διότι δυνατόν ἐκ τῆς ἐκρήξεως νὰ σθεσθῶσιν.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

B. Θ. I.

ΓΝΩΣΙΟΠΟΙΗΣΙΣ

Διὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου ληγεῖ τὸ Β' ἔτος τῶν **Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων**. Ἐπειδὴ δὲ, πλὴν τῆς **Δεσποίνης Μονοσῶ**, τὰ λοιπὰ δημοσιευόμενα ἔργα ληγουσὶ μετὰ ἐν ἑτὶ φύλλον; ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐκδώσωμεν καὶ τὴν προσεχῆ Πέμπτην φύλλον, ὅπερ διανεμηθῆσεται δωρεάν τοῖς κκ. Συνδρομηταῖς, πωληθῆσεται δὲ ἀνὰ τὰς ὁδοῦς.